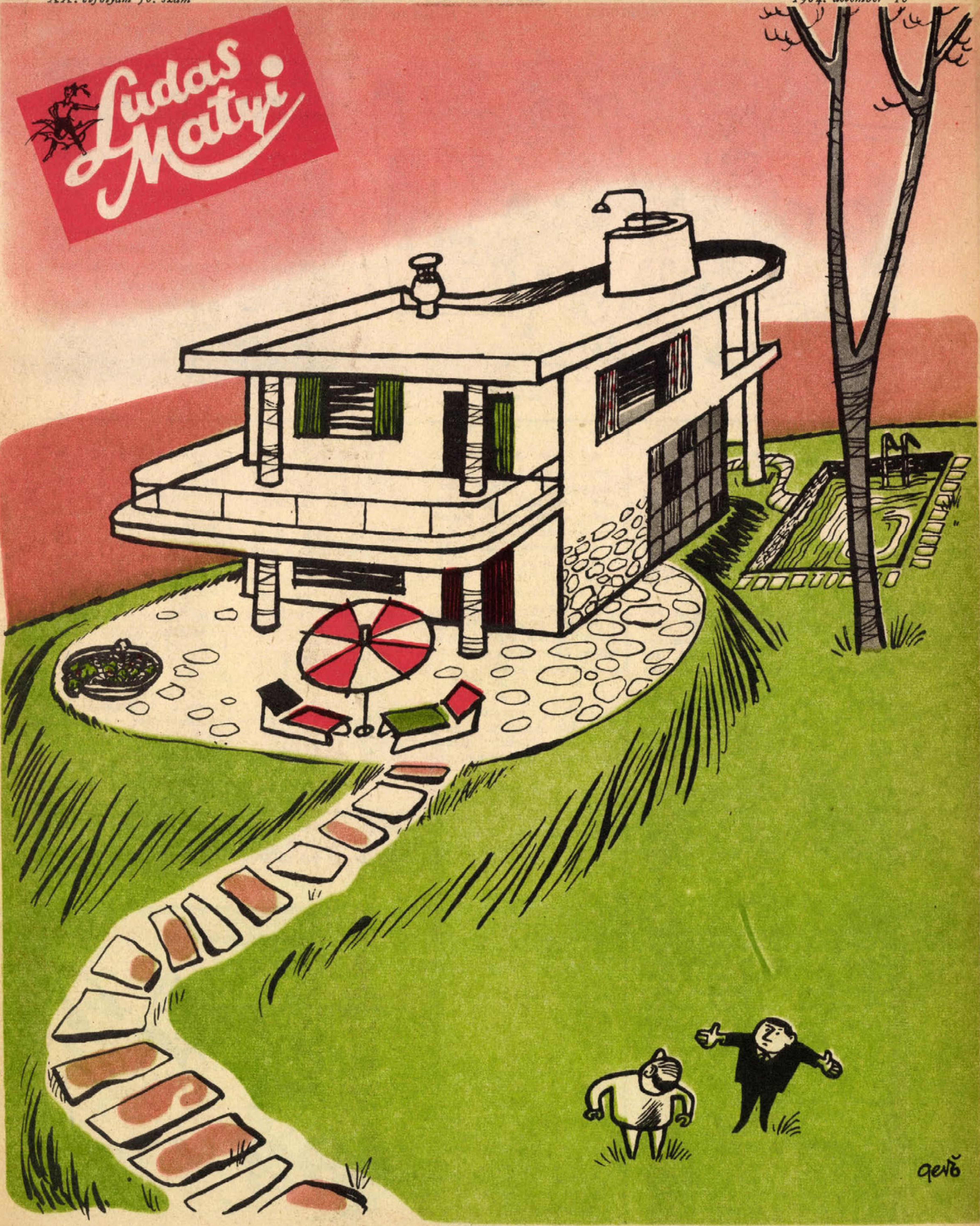
XX. évfolyam 50. szám

Ára: 1 forint

1964. december 10

Ludas Matyi

Gerő Sándor rajza

— És miből fogja kifizetni ezt a szép villát?
— Egy szobát kiadok albérletbe.

(Revünk a 8—9-es oldalon)

Vízilabda

Pusztai Pál rajza

– Képzelje, mi lesz itt, ha a labdát is bedobom . . .

KI MIT TUD?...

— Mik vannak! — mondanák hazai nyelvterületen, ha megtudnák, hogy Amerikában az APO Box 143 San Francisco címre pályaműveket lehet beküldeni a következő pályázatra: „Hogyan lehetne megnyerni a háborút Dél-Vietnamban?” A pályázatokat a tengerészgyalogság egyik tisztje, Murray Roe ezredes bírálja felül, s a „National Guardian” szerint kijelentette, hogy eddig már mintegy 100 pályamű érkezett, s köztük egy-két figyelemreméltó is akadt.

Most már legalább tudjuk, miért bukott meg Napóleon. Nem hirdetett pályázatot, hogy hogyan lehetne megnyerni a waterlooi csatát.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PÓT-AVATÁS

Vijjognak az Erzsébet-híd nemesacél korlátjai, mint az alatta röpködő éhes sirályok. Vajon miért vijjognak ezek a jól festett korlátok? — kérdeztem magamtól, amikor első ízben keltem át a vadonatúj hídon. A választ egy öklömnyi kődarab adta meg nekem, amely egy öklömnyi gyerkőc kezében tartózkodott. Az öklömnyi gyerkőcöt a papája szépen felemelte korlátmagasságig, és a tanulékony gyerkőc az öklében levő ökölnyi kővel püfölni kezdte a korlát támlapját, az meg szegény vijjogott, mint a beteg sirály.

Rögtön szóltam a kedves papának, hogy az ilyetén való fütyültetés idő előtt tönkreteszi a frissen mázolt korlát zománcrétegét. A kedves papa ekként válaszolt:

— Amikor a hídavatási ceremóniát közvetítette a televízió, két korlátkopácsoló gyerkőcöt lencsevégre kapott, a riporter bácsi pedig azzal támasztotta alá ténykedésüket, hogy: „Ők is avatnak, kipróbálják az acél minőségét”... Hát tehet arról az én kisfiam, hogy nem kapott meghívót az ünnepélyes megnyitóra, amikor kedvére kikopácsolhatta volna magát!

Mielőtt válaszolhattam volna a kedves papának, egy újabb vijjogás szaladt végig a korláton, de ezt már a túloldalról kopácsolta ki belőle valaki.

— No látja — mondta a papa —, ezeknek a nebulóknak a kopácsolókedve a napnál is világosabban bizonyítja, hogy a televízió nevelőmódszerének korlátlan lehetőségei vannak...

(bernáth)

DILEMMA

Az orvosi etika kérdéseiről vitatkoztunk egy társaságban. Többek között felmerült egy igen érdekes probléma: Vajon megmondhatja-e az orvos – ridegen, csak a tényeket tartva szem előtt, – a páciensének, hogy teljesen egészséges?

Dr. Stumpf R. Zakariás, a kitűnő belgyógyász nagyot kortyolt a kávéjából, aztán kissé érdes baritonján beszélni kezdett:

– A probléma rendkívül bonyolult és korántsem olyan egyszerű, mint képzelik. Az orvos számtalanszor kerül olyan helyzetbe, amikor úgy érzi, hogy már nincsen segítség, és a legjobb akarattal sem tud felfedezni semmi kóros elváltozást. Ideig-óráig ezt esetleg elhallgathatja a beteg előtt. De előbb-utóbb színt kell vallania. Sok tapintat, emberismeret, pszichológia szükséges mindehhez. Ugyanis, ellentétben a hiedelemmel, az egészséges ember jóval érzékenyebb, mint beteg embertársa. Az orvosi hivatás sokszor állítja rendkívül bonyolult és nehéz feladat elé az embert. Miként vágjam én a bennem bízó páciens szemébe: „Ön makkegészséges, nyugodtan menjen haza...” Számtalan ilyen esetben tapasztaltam már, hogy vizsgálatom után a páciens letargiába esik, sőt, hitetlenkedve orvosi diplomám eredetiségében, átkozódva hagyja el a rendelőmet. Míg sok alkalommal, ha betegséget állapítok meg, az illető hálásan, örömkönnyekkel a szemében távozik. Félreértés ne essék: a komoly, súlyos bajnak senki sem örül. De egy kellemes, könnyű, mondhatnám, lágyan elandalító betegség, mely ugyanak-

kor alkalmas egy-két heti táppénzes állapotra, az igen, az már döfi. Különösen, ha egy kis maszek munka is vár otthon, melynek esetleg jobb az órabére, mint a benti munkáé. Mindezek után megérthetik, hogy milyen nehéz helyzetben van a körzeti orvos a pácienssel szemben, aki bízik benne, s akinek ő kegyetlenül odavágja: Ön egészséges! Kérem a következőt!

Dr. Stumpf R. Zakariás végül ezzel fejezte be érdekes előadását:

– A probléma megoldásaként javasolnám, hogy ezentúl egészséges ember is kaphasson betegszabadságot és táppénzt. Természetesen csupán indokolt esetben, mint például háztartási munkára, egy kis ultizásra, és így tovább.

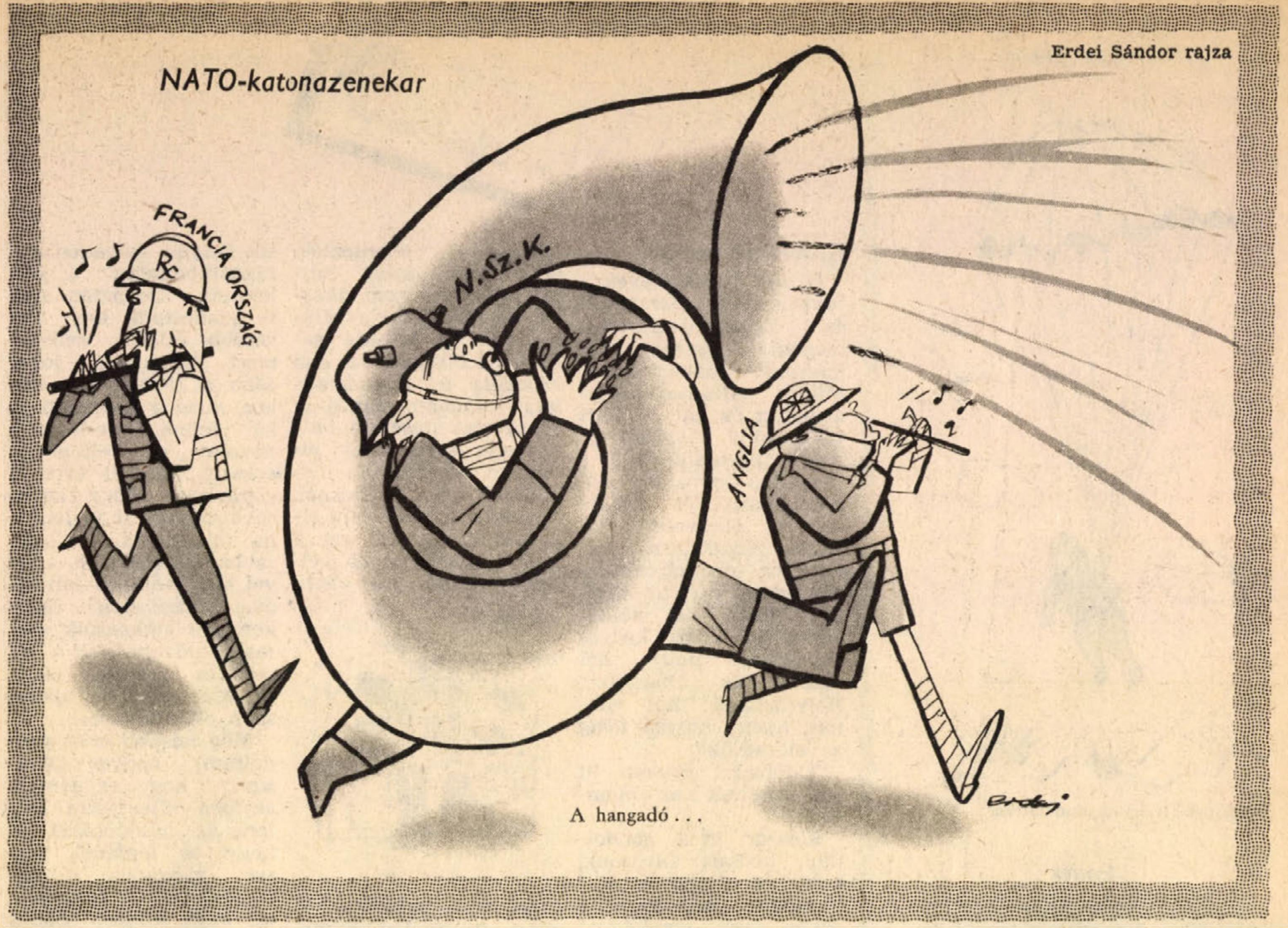
A jelenlevő társaság csendes áhítattal rebegte: Úgy legyen!

Galambos Szilveszter

Műkorcsolyázónő lesz

– Tudod, az én Lilikém nem akkor sír, ha leejtik, hanem akkor, ha nem tudják felemelni . . .

Erdei Sándor rajza

NATO-katonazenekar

A hangadó . . .

TÉLI GÓLYA

Az egész ügy azzal kezdődött, hogy egy unalmas decemberi estén jött az ördög és megkísértette idős Balogh Bálintot, megkívántatva vele egy televíziót. Ha meggondoljuk, nem is volt ez olyan különös kívánság, mert ahogyan manapság a televízió szaporodik, azt népszaporulatnak is bátran elfogadhatnánk.

A dolog bökkenője nem is ez volt, hanem az antenna. Az antenna ugyanis, mint a zászló, hirdeti a szomszédoknak, hogy ide gyertek, emberek, itt tévé-műsor látható. Balogh Bálint tehát attól tartott, hogyha az antenna ilymódon hírül adja az ő televízióját, a szomszédok mozit csinálnak a lakásából. Mindezt fontolóra véve, már-már meghátrált, de az ördög se azért ördög, hogy egykönnyen elhagyja azt, amit egyszer a fejébe vett. Olyan tervet sugallt neki, hogy az szakmájának becsületére vált.

Másnap Balogh Bálint bement a városba, ahonnan három csomaggal tért vissza. Egyikben volt a televízió, a másikban az antenna, a harmadikban egy kitömött gólyamadár. Bálint, aki ügyes fúrfaragi ember volt, egykettőre beleeszkábálta a gólyába az antennát. Beleillett az egyik a másikba, mintha az isten is egymásnak teremtette vol-

na őket. A derék madár már másnap ott állott Balogh gazda házának kéményén, gólyához illő mozdulatlan méltósággal, és közvetítette a tévé-műsort.

Ám egy körülmény mégis felkeltette a falubeliek csodálkozását: nevezetesen az, hogy mit keres idehaza egy gólya decemberben? Ilyenkor ugyanis a hazai tájon már csak az lát gólyát, aki nagyon be van rúgva. Mindenesetre hátborzongató látvány volt, ahogy a kísértet-madár mozdulatlan vigyázzba dermedve, silbakolt a háztetőn, mint egy ottfelejtett őrszem.

Hamarosan híre futott a halhatatlanságba dermedt gólyának túl a falu határán is, és csoportokba verődve bámulták az emberek. Még esténként is rá-rázörgettek a bespalettázott ablakok mögött televíziózó Bálintra, hogy gyújtson már villanyt a padlásfeljárón, mert látni akarják a csodagólyát. Idős Balogh Bálint, akinek jószerint már se éjjele, se nappala nem volt a kíváncsiaktól, lassan rájött, hogy jobb néhány bebocsátott vendég az ajtón belül, mint egy fél falura való bámészkodó a kapun kívül. És bevonva a nevezetes gólyát, kitette helyébe az antennát csupaszon.

A gólyát hamar elfelejtették, de a tévé-antennát nem. Jártak a szomszédok idős Balogh Bálint televíziós portájára, mint a jó kútra. Mert régi igazság, hogy a gyereket nem a gólya hozza, de a vendéget a televízió.

Fülöp György

A bók története

Az ókori görög nőcske
Akkor mosolygott a hősre,
Akkor nézett a szemébe,
Ha az súgta néki: — Hébe,
Júnó, Athéné, Diána . . .
Nem bókolt a hős hiába!

Középkori szende nőcske
Akkor mosolygott a hősre,
Ha az térden állt előtte,
Hódolatát dalba szőtte,
Imádkozott szinte, mondván:
— Angyalom, Szűzem,
Madonnám! . . .

Aztán jött az új kor fia.
Becses lett a matéria.
A gavallér jöve hintón,
Súgta: — Gyémántom, Rubintom! . . .

Gazdasági válságokkal
Változtak e nevek joggal.
Hja, ha rosszul áll az állam,
A nő is csak: — Rózsaszálam . . .

Ma: uralmon a technika.
Ám a bókkal semmi hiba.
A férj ugyan este jön meg,
De szemébe örömkönnyek
Gyűlnek, látva, hogy a neje
Süt, főz, mos, varr szegény feje.
Épülve e szokott képen,
Szól a férj: — Kis robotgépem!

S a nő bókja is mosolygó:
— Csakhogy itt vagy, te műbolygó!

K. Tóth Lenke

Precíz ember

– Ejnye, lejárt a munkaidőm . . .

Emlék

LEVÉL az ellenőrzésről

Kedves Olvasónk!

Gizike tizenkét éven át fuvarlevelet hamisított és kétszázezerforintot meghaladó összeget sikkasztott — zavartalanul. Miklós villamosbérletet árusított és hat év alatt több, mint százezer forintot tulajdonított el a hivatalos pénzből. Folyamatosan és hosszú időn át elkövetett csalásról, sikkasztásról,köztulajdon megkárosításáról adnak hírt az újságok. Nem ok nélkül kérdi ön tehát, kedves Olvasónk, hogy: hol vannak az ellenőrök? Helyesebben: hol vannak *ilyen hosszú ideig* az ellenőrök?

Valóban: éveken át hol lehettek az ellenőrök?

Először arra gondoltam, kedves Olvasónk, hogy az ellenőrök szabadságra mentek. De aztán arra gondoltam, hogy még a legöregebb ellenőrnek sem lehet több a szabadságideje három-négy hétnél. Ha tehát az ellenőrök el is mentek szabadságra, akkor sem maradhattak távol hat-tizenkét évig, amíg Gizike és Miklós zavartalanul sikkaszthatott.

Aztán meg arra gondoltam, kedves Olvasónk, hogy az ország összes ellenőrei elbújtak, amikor Gizikének és Miklósnak legelső csalásait leleplezték. Gondoltam, azért bújtak el, mert nem akarták se Gizikét, se Miklóst már az első kis csalásért lebuktatni a mai szociális és demokratikus világban. Elbújtak tehát arra a csekély hattizenkét évre, hogy alkalmat nyújtsanak Gizikének és Miklósnak egy-kétszázezer forint elsikkasztására. De ezt a gondolatomat is el kellett vetnem. Az ellen-

őrök nem bújhattak el, mert fizetésüket pontosan felvették. Nemcsak annál a két vállalatnál vették fel a fizetésüket, ahol Gizike és Miklós sikkasztott, hanem szerte az országban mindenütt felvették. Ott is, ahol sikkasztottak, ott is, ahol nem sikkasztott senki.

Később arra gondoltam, kedves Olvasónk, hogy több ellenőr kellene. Mert bizonyára kevesen vannak, és amíg az egyik helyen ők ellenőriznek, addig a másik helyen szabadon garázdálkodhatnak a sikkasztók. De aztán arra is gondoltam, hogy kevesebb ellenőr kellene, mert mégiscsak jóval több a tisztességes ember, mint a sikkasztó és kár lenne feleslegesen növelni az ellenőrök számát. Viszont arra is gondoltam, hogy kevesebb ellenőr több lenne, ha mindegyikük alaposabban ellenőrizne, amivel egy csapásra két legyet üthetnénk: csökkenne a sikkasztók száma és növekednék a becsületes emberek tábora. Már mint az alaposabb ellenőrzéssel . . .

Még később arra gondoltam, kedves Olvasónk, hogy egynémely esetben ellenőrizni kellene az ellenőröket is, hogy ne lépjenek társas viszonyba a sikkasztókkal, de bevallom, ez már nagyon badar gondolat volt tőlem. S ez csak azért van így, mert én folyton Gizikére gondolok, aki tizenkét évig sikkasztott egyfolytában és Miklósra gondolok, aki hat évig sikasztott — ugyancsak egyfolytában. S én egyfolytában mindig arra gondolok, hogy hol lehetnek évekig az ellenőrök, mert ezt mind a mai napig nem tudtam megfejteni.

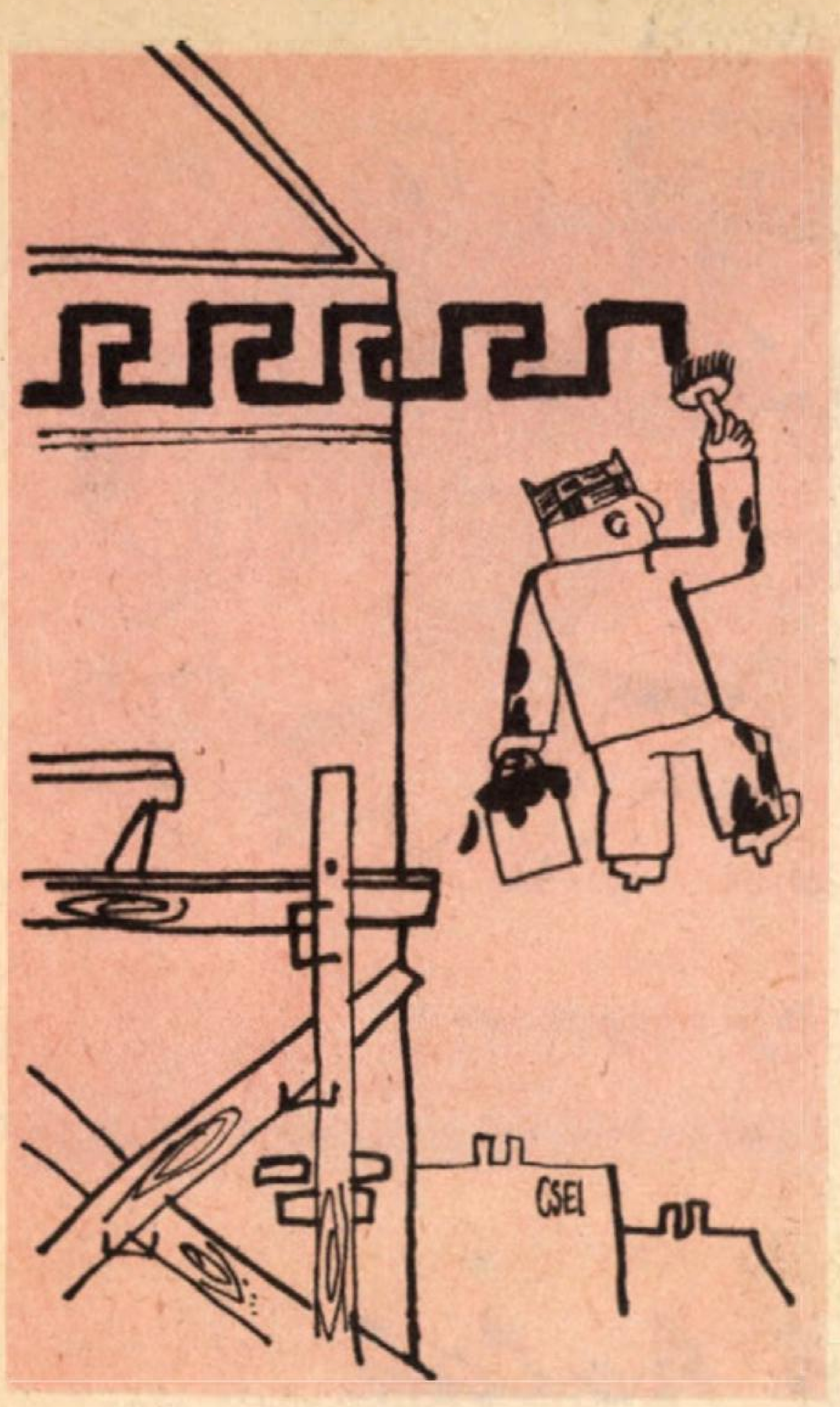
Földes György

Jucika a reggeli hajrában

Pusztai Pál rajza

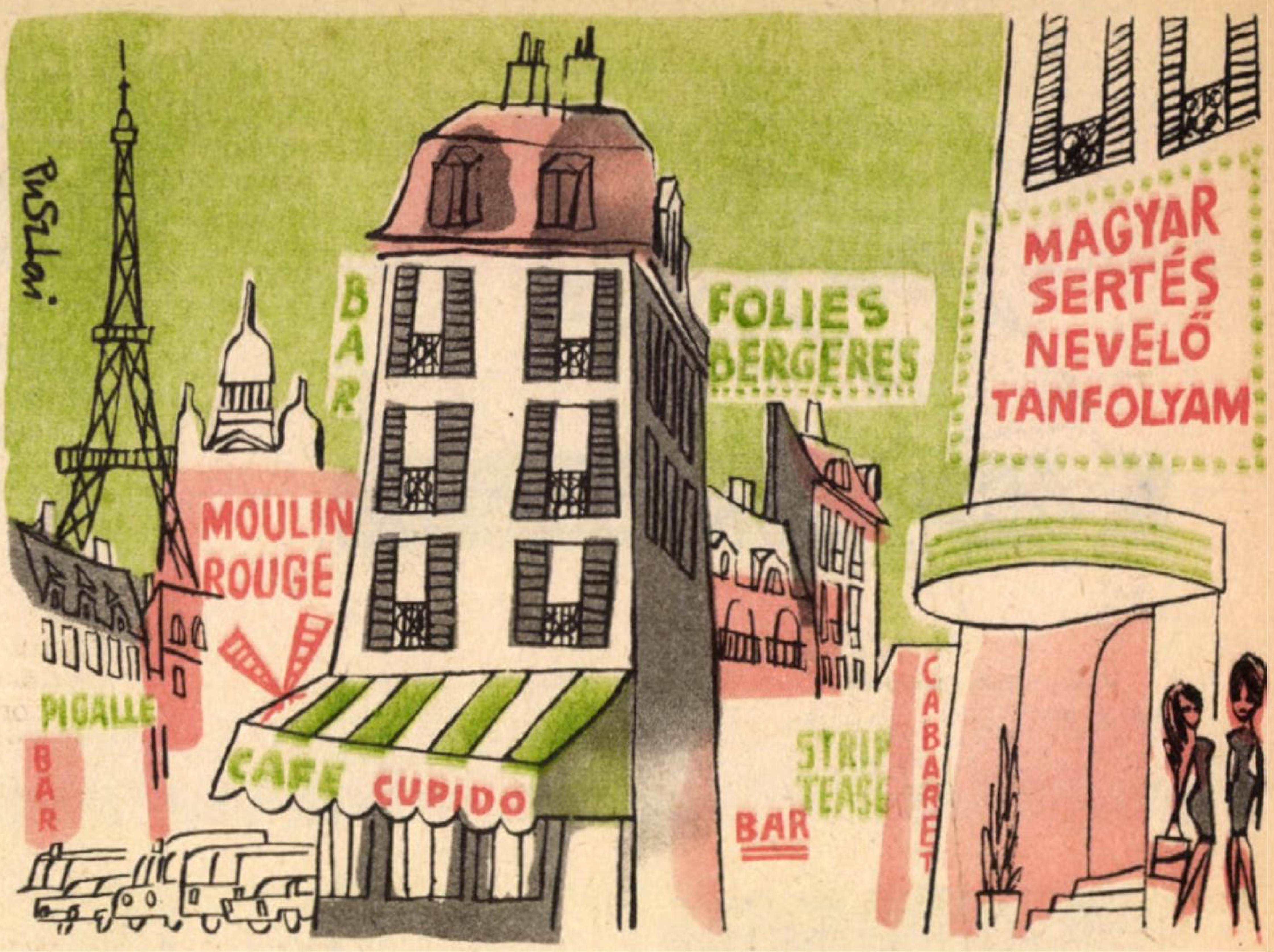

Született művész

Szervezés

Pusztai Pál rajza

Így biztosan bőven lesz jelentkező...

Pesti tudósítónktól

Autós történet.

– Szervusz! – mondja barátjának a gépkocsitulajdonos, miközben beszáll járművébe.

– Nem viszel haza? – kérdezi a barátja egy kissé meglepetten.

– Minek? – hangzik a válasz. – Gyalog háztól házig mehetsz!

*

Legújabb látomásom jóvoltából megint szegényebb lettem egy legendával. Rózsa Sándorral, a jeles betyárral találkoztam ugyanis, és megkérdeztem tőle, milyen meggondolások szülték benne azt a nemes elhatározást, hogy csak a gazdagokat rabolta meg, a szegényeket nem bántotta.

– Mit lehet a szegényektől rabolni? – tárta szét a karját Rózsa Sándor.

Mindig bámultam a rádióban az „Ami a jövő hét zenei műsorából kimarad...” című műsorszámot, de bámulatom akkor hágott tetőfokára, amikor ezt a figyelemre méltó műsorszámot nemcsak délben közvetítették a Kossuthon, hanem este megismételték a Petőfin. Vagyis azt hallottuk, ami a jövő hét zenei műsorából i s m é t e l t e n kimarad...

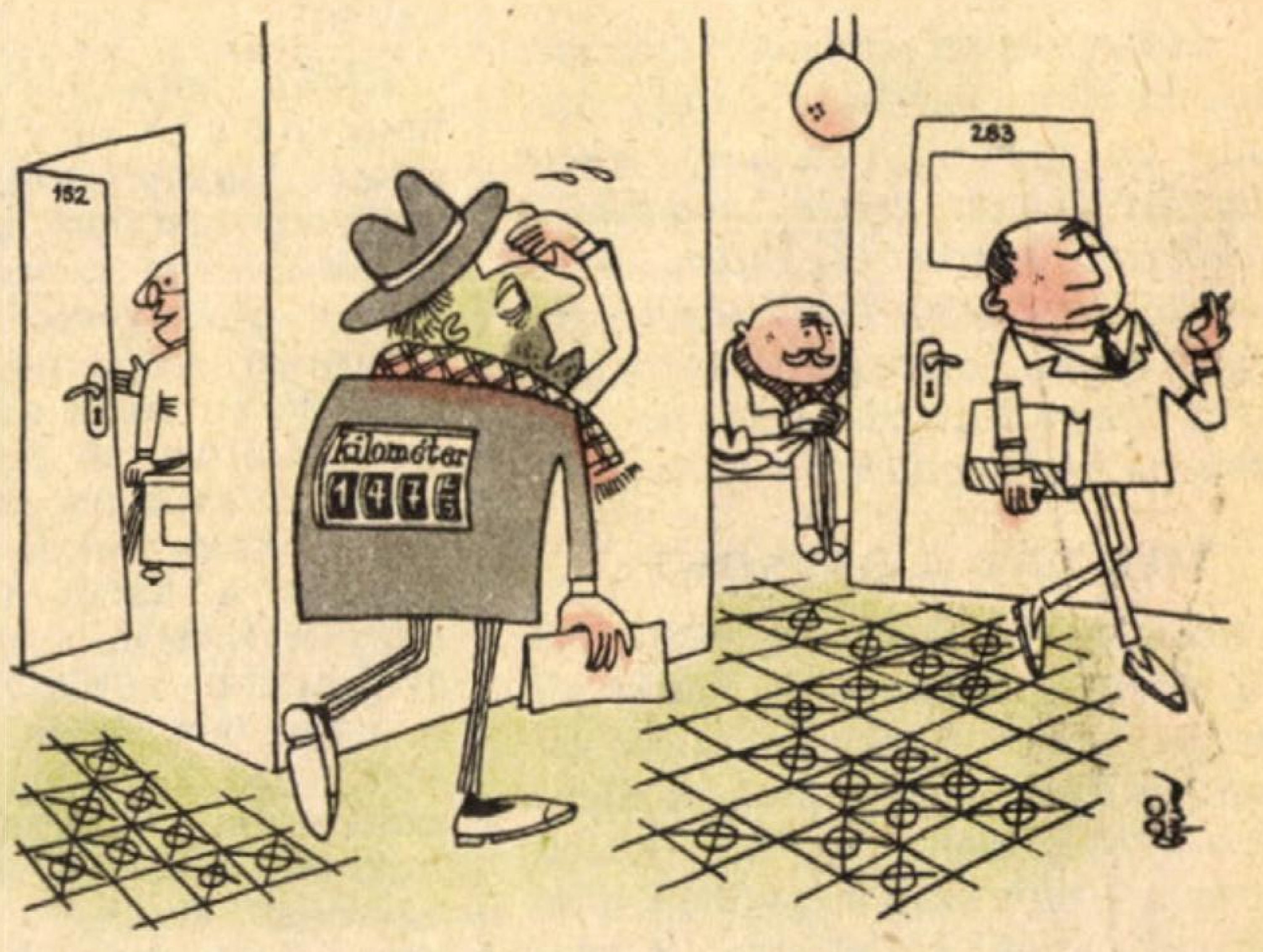

A „Műszaki Élet”-ből értesültem arról az antagonisztikus ellentétről, amely a bőripar és a cipőipar között tátong. A bőripar ugyanis igyekszik minél nehezebb bőrt előállítani, mivel a bőripar *súlyra* szállítja az árut. A cipőipar viszont minél könnyebb bőrt igényel, mivel *felület* alapján számol. Megoldást ebben a rendkívül nehéz kérdésben még a most felbocsátott Mars-rakétától sem várnak.

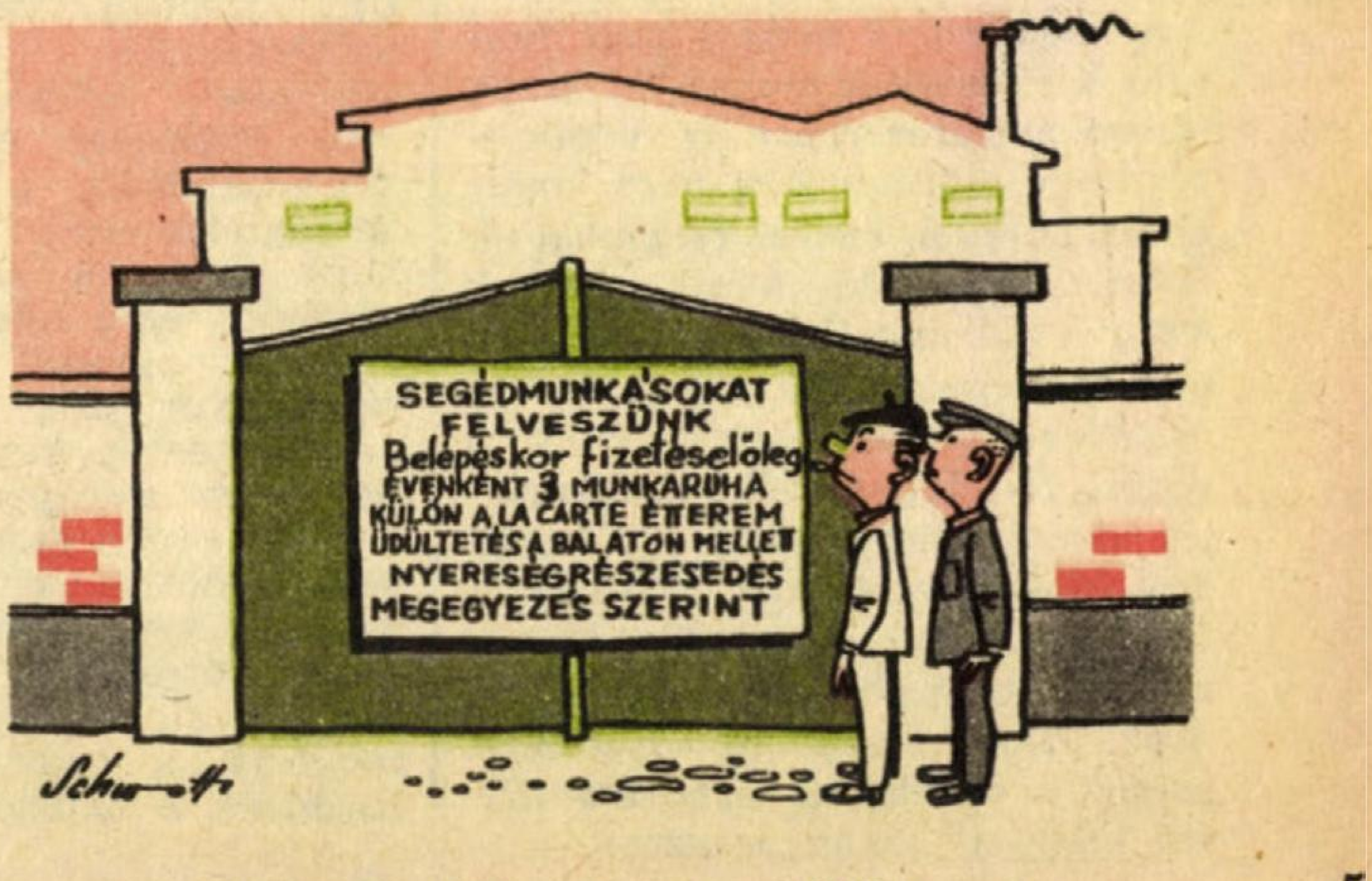
Nekem lenne egy javaslatom. A cipőipar vezetője vívjon párviadalt a bőripar vezetőjével. Ha a párviadal nem hozna döntést, akkor még mindig itt van az istenítélet. Ha ez is eredménytelen lenne, akkor sorsoljanak. A sorsolás céljait szolgáló pénzdarabot vegyék el abból a nyereségből, amelyet a bőripar a nehézsúlyú bőrökből halmoz fel.

f. l.

Ügyfél

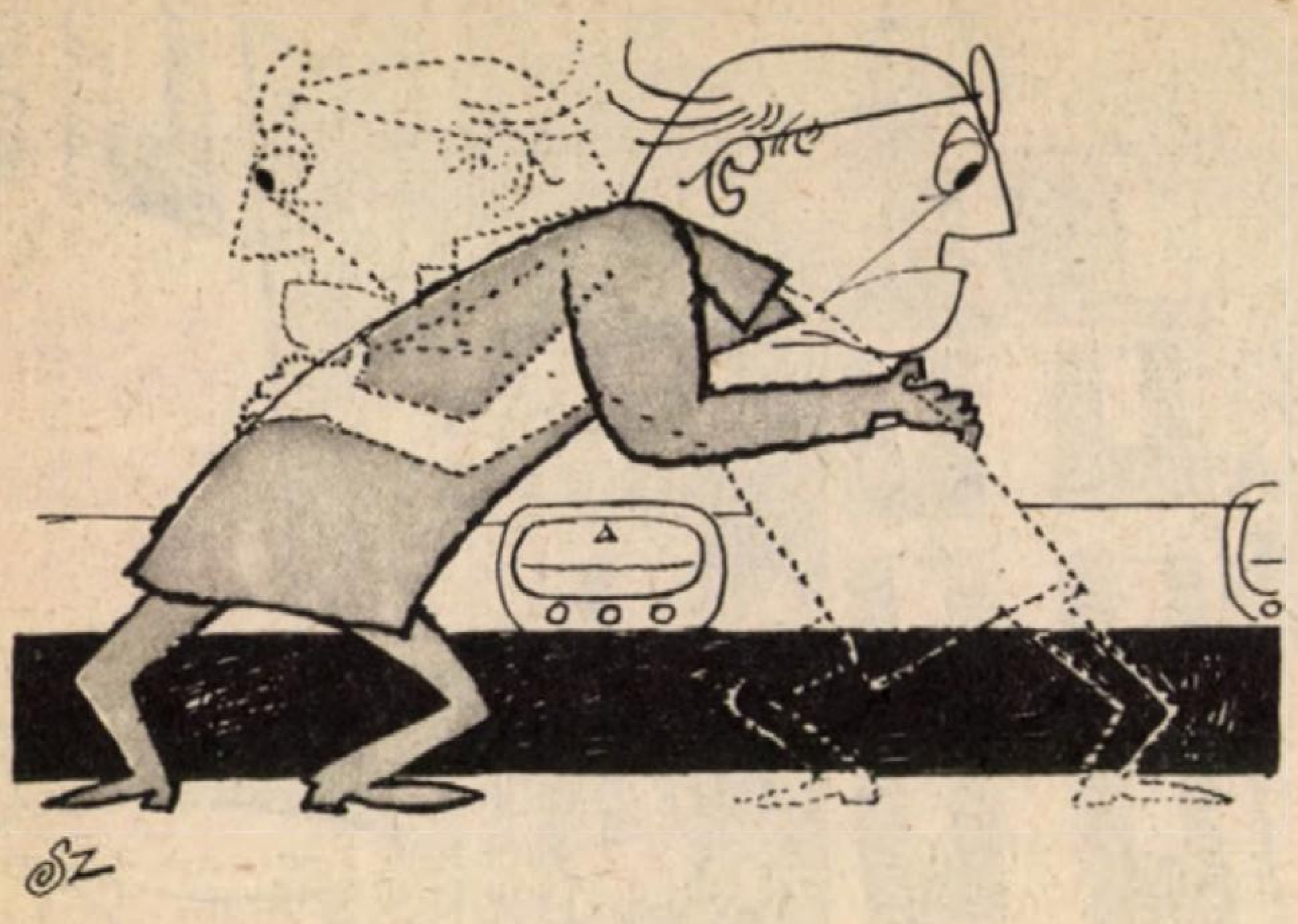

Vándormadarak

– Elég topis vállalat, de azért próbáljuk meg...

Lelki küzdelem

– Viaskodom magammal... Mint meós átvenném, de mint vásárló nem!...

Önérzet

– Oda én nem megyek, anyu!...

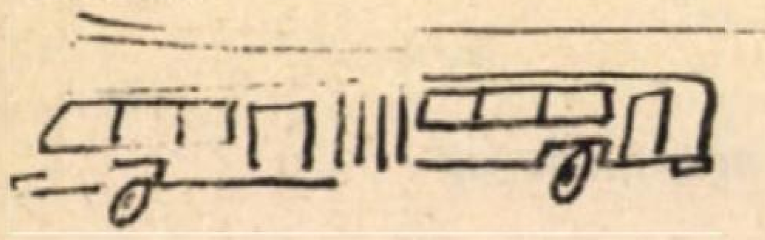
Ezt olvastuk

KÁDER?

„Armer schwarzer kader" címmel társasjátékot ismertet a Pajtás. Szerinte ez magyarul szegény fekete kandúrt jelent. Persze, akadhat a kandúrok között is káder, de a többség bizonyára közönséges egérfogó kandúr, azaz németül: Kater. Nagy kezdőbetűvel. Még ha egészen piciny kandúrról van is szó.

MIT LÁT A LÁTNOK?

Jókai, Wells, Verne és sokan mások után a Népszava is kandi pillantást vet a jövőbe, azt latolgatván: milyen lesz a jövő közlekedése? Megjósolja többek között, hogy a *trolibuszok* a jövőben *felsővezeték nélkül* közlekednek a városok utcáin.

A felsővezeték nélküli troli megvalósítása kemény diónak ígérkezik, hiszen a trolira éppen az a jellemző, hogy olyan, sínhez nem kötött társasképkocsi, melyet csigákkal ellátott áramszedő karok kötnek össze a villamos légvezetékkel. Ha ezek a légvezetékek megszűnnek, elcsökevényesedik a troli is, és elveszíti feleslegessé vált áramszedőjét, akár az örök barlangi sötétségben élő abaligeti vak ászkarák a felesleges szeme világát. De addigra a troli legfeljebb csak annyira lesz troli, mint amennyire töltöttkáposzta a töltelék és káposzta nélkül készített töltöttkáposzta.

Dr. Árgus

Növényevő halak

Hurrá!

Egy rágalommal ismét kevesebb az élők világában!

Hírül adta a sajtó, hogy n ö v é n y e v ő halakat telepítettek a szarvasi kísérleti halastavakba. Hír szerint az ázsiai növényevő halak kitűnően érzik magukat nálunk, és eszük ágában sincs változtatni étrendjükön. Csattanós válasz ez azoknak, akik még mindig a halak társadalmát tartják a legkegyetlenebb közösségnek, a tengerben látják a létért való küzdelem legszörnyűbb megnyilvánulását, ahol a halak egymást eszik, mert nincs más táplálék, csak egymás. Tényként fogadják el, hogy a nagy hal megeszi a kis halat, s a kis hal is megenné a nagy halat, ha tudná. Úgy találják, hogy a haltársadalom eszmevilágában egyetlen izmus ismeretes csak, a kannibalizmus, s noha kétségtelen tény az is, hogy a halak szeretik egymást, ez a felebaráti szeretet egyedül a jó falatoknak szól. Teljesen átment a köztudatba, hogy a cápát nem érdekli sem a gyümölcs, sem a zöldség, sem a főzelék, fütyül a vitaminokra, étrendjén egyedül az élőhal szerepel, továbbá a gondatlan fürdőzés, a hajóközlekedés bizonytalansága és a tengeri ütközetek jóvoltából esetleg egy-egy fogás ember!

Az erkölcsi fejlődés első képviselői az ázsiai vegetáriánus halak, amelyek elutasítják maguktól a halnak hal által való elköltését, az egymással való táplálkozás gyakorlatát. Nehéz lenne megállapítani, hogy mi késztette őket erre a korszakalkotó elhatározásra. Egyes források szerint rájöttek az egyoldalú táplálkozás egészségügyi hátrányaira, többen allergiás tüneteket fedeztek fel magukban a foszforral szemben, s ezért magukévá tették a korszerű táplálkozástudomány útmutatásait. De az is lehetséges, hogy a közbiztonság szempontjából sem tartották megnyugtatónak a táplálkozás eddigi hagyományait, hiszen a táplálkozóból könnyen lehet táplálék is. Ahogy egy régi halközmondás mondja: „Hogyha meghívnak ebédre, magad kerülsz terítékre!" Étvágy és túlerő kérdése az egész.

A haltalan táplálkozást követő halak példája azt bizonyítja, hogy igenis van békés fejlődés a természetben, a megrögzött rossz szokások levetkőzhetők, s a talán nem is távoli jövőben nem lesz meglepő látvány az almát majszoló tigris, a piskótáért szolgáló farkas, a gyümölcsnapot tartó leopárd, hogy csak néhány példát említsek. És bizonyos, hogy fel sem tűnik majd a Homo Pacatus, a Békés Ember, aki vad őseivel ellentétben nem akar mások bőrére jóllakni, sőt visszariad még a puszta gondolatától is annak, hogy átharapja húsból és vérből való embertársa torkát. A háborúnak az egészségre gyakorolt káros hatását már sok orvos kimutatta, de jól tudjuk, hogy minden új felfedezésnek előbb le kell győznie az előítéleteket.

Korunkban amúgy is annyi az emésztőszervi megbetegedés, hogy már csak ezért is változtatni kell az étrendünkön. Ha nem emésztjük el egymást, az emésztésünk is jobb lesz!

Feleki László

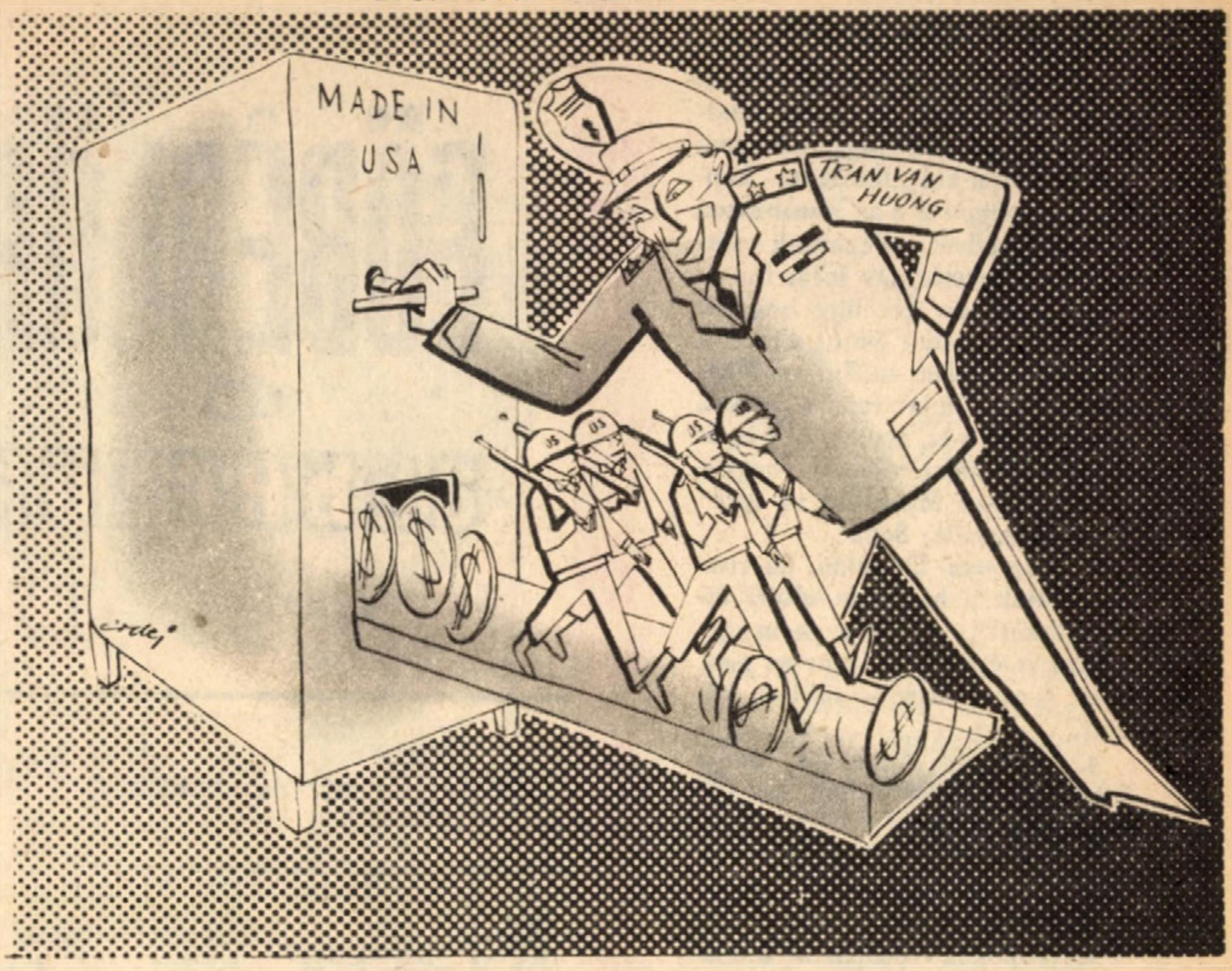
Stanleyville felett

– Emlékszel, kamerád, annak idején együtt vetettek be minket Belgium felett is . . .

Távolkeleti automata

Erdei Sándor rajza

– Ez igen! Ha kell a katona, még pénzt is ad mellé!

magnó a háznál

Sándor barátunk vasárnapi nyugalomban olvasta reggeli lapjának sportrovatát, amikor a felesége szerényen megszólalt:

— Közelednek az ünnepek. Vegyünk egy magnetofont.

— Minek az? — döbbent meg a ház ura.

A kedves feleség pillanatokig habozott az érvek kiválogatásában, aztán a legnőneműbb indokot dobta oda:

— Már minden ismerősünknek van magnója . . .

Sándor sóhajtott. Így került a házba annak idején a televízió („Már Juciék is vettek"), a frizsider („Mit szólsz hozzá, Komlárék hűtőszekrényt vásároltak, pedig nincs mit beletenniök!") és a családnak fejenként egy-egy orkánkabát („Nevetséges, hogy pont nekünk ne legyen!").

A jó férj próbálkozott bizonyos gazdasági vonatkozású argumentumokra hivatkozni, mire szóbakerült a család OTP nevű kedvenc nagybácsija, aki szorult helyzetben személyi kölcsönöket szokott nyújtani.

Így aztán Sándor sűrű sóhajtások között megvette a magnetofont. Az üzletben még röviden kioktatták a használatra, de megjegyezték, olyan egyszerű az elmés gépezet, hogy egy gyerek is tudja kezelni. És itt kezdődött a baj.

Örömujjongással fogadta a három gyerek az új játékszert. Hiszen ezzel sokkal jobban lehet szórakozni, mint a villanyvasúttal, de még a televízió 16 éven felüliek számára nyújtott, csak titokban bámult műsorával is felveszi a versenyt!

Két nap alatt mindenki beleénekelt a készülékbe, még a Micu nevű macska

is, „akit" addig nyaggattak a gyerekek, amíg belenyávogott a magnetofonba.

Gyorsan elterjedt a rokonság körében az új szerzemény híre. A vasárnapi kibővített családi összejövetelen minden vendég énekelt valamit a csodálatos masina tiszteletére. Etelka néni, a romantika kedvelője a „Virágoskert az én szívem . . ." kezdetű rádió-slágert kornyikálta, az igényesebb Julis néni pedig Tosca imáját. Dani bácsi minden aktualitás nélkül elszavalta a Talpra magyart, mert ezt az egyetlen verset tudta kívülről, ezt is hibásan.

Sándornak az a reménye, hogy a rokonok távozása után le lehet törölni a felvételeket, szertefoszlott, mert Etelka néni kereken kijelentette:

— A szalagot elviszem emlékbe. Jó lesz majd hallgatni öreg koromban, hogy „A rózsa azt jelenti: hű vagyok".

Töretlen optimizmus csendült fel ebből a néhány szóból, hiszen Etelka néni nemrégen ünnepelte 76. születésnapját.

Hogy a magnónak valami praktikus haszna is legyen, a családfő elrendelte, hogy a gyerekek mondják bele a leckéiket és hallgassák azt meg, majd korrigálják. Pedagógiai szempontból nem vált be a kísérlet, lecke helyett viccversenyt rendeztek, és az iskolában hallott összes adomákat, valamint illetlen énekeket megörökítették az utókor számára.

— Sebaj, letörölhetjük ezeket a haszontalan danászásokat. — vigasztalódott Sándor.

Ezzel elkésett. Gyurika megalapította a maga hangszalag-múzeumát és gondosan félrerakta a felvételeket.

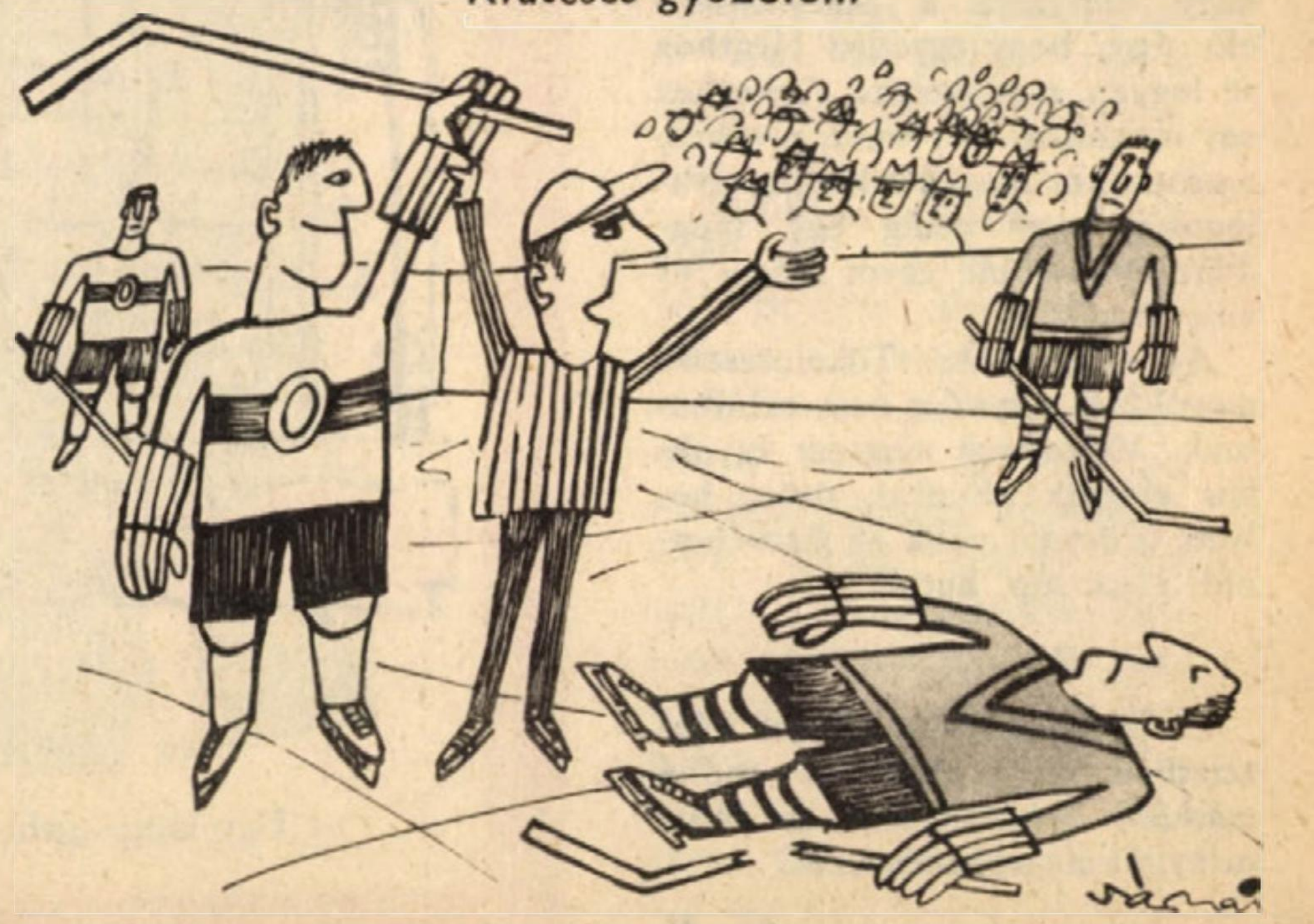
— Ebadta kölyke, ne pocsékold a drága anyagot! — ripakodott rá a zord apa.

Mire a jóságos anya megvédte a csemetéjét:

— Örülj, hogy gyűjti a motívumokat! Bartók is így kezdte.

(stella)

Kiütéses győzelem

Le a bürokráciával!

A SZELLEM DIADALA

Az agytröszt összeült az Autóbusz Vállalatnál. A lecke rendkívül nehéz volt: hogyan lehetne az Erzsébet-híd elkészülte kapcsán elrontani a 8-as autóbuszon utazók kedvét. Nézetünk szerint az értekezlet így folyt le:

1. Koponya: Ha úgy hagyjuk a vonalat, amint volt, akkor a 8-asról át lehet szállni a Népköztársaság útja felé a 4-esre, továbbá az 1-es, a 9-es, a 7-es és még több járat vonalát megközelíti a busz. Maradhat ez így?

A részvevők: Soha!

2. Koponya: De talán, ha visszaállítjuk a hídépítés előtti útvonalakat? . . . Nem, nem jó. Akkor is érintené a járat az 1-es, 7-es, 6-os vonalát – többek között.

3. Koponya: Vezessük át a 8-ast az Erzsébet-hídon az eddigi végállomásig.

A részvevők: Hahaha! Hiszen az nem rontana, hanem javítana! Te kis buta.

4. Koponya: Menjen át a 8-as az Erzsébet-hídon, menjen az 1-es a Lánchídon . . .

A részvevők: Elég! Akkor át lehetne szállni egyik járatról a másikra. Nem jó!

5. Koponya: Vezessük át az

1-est a Szabadság hídon, a 4-est a Lánchídon, a 8-ast az Erzsébet-hídon, akkor még véletlenül sem érintkezhetnek, és legyen a 8-as végállomása a régi helyén . . .

A részvevők: Majdnem jó! Csak az a baj, hogy akkor még mindig át lehet szállni a 7-esre ugyanannál a megállónál. Ez az utasok egyharmadát elégedetté tenné.

6. Koponya: Megvan! Menjen más-más hídon az 1-es, a 4-es és a 8-as . . . várjatok, de ráadásul a 8-ast vezessük el egy nagy kanyarral a Mátyáspince elé, úgy, hogy egyetlen járathoz se legyen csatlakozása. A 7-eshez egy megállót, az 1-eshez, 9-eshez, 6-oshoz két megállót kelljen gyalogolni, vagy pedig egy megállót gyalogolni, egyet utazni és újra átszállni.

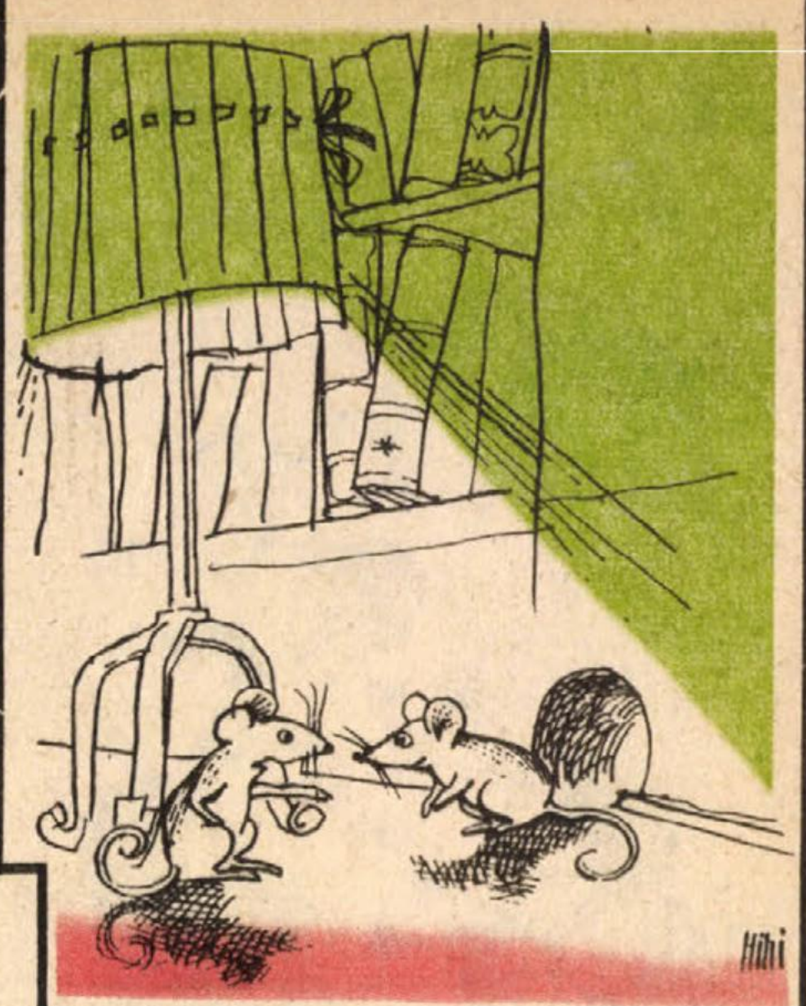
A részvevők: Tökéletesebb megoldást egyelőre nem találhatunk. Valósítsuk meg ezt és akkor elértük célunkat, öröm helyett ürömmé válik az Erzsébet-híd! Hip, hip, hurrá!

*

. . . Megvalljuk, a jelenet képzeletbeli. De vajon ki tudná másként rekonstruálni az eredményből az előzményeket?

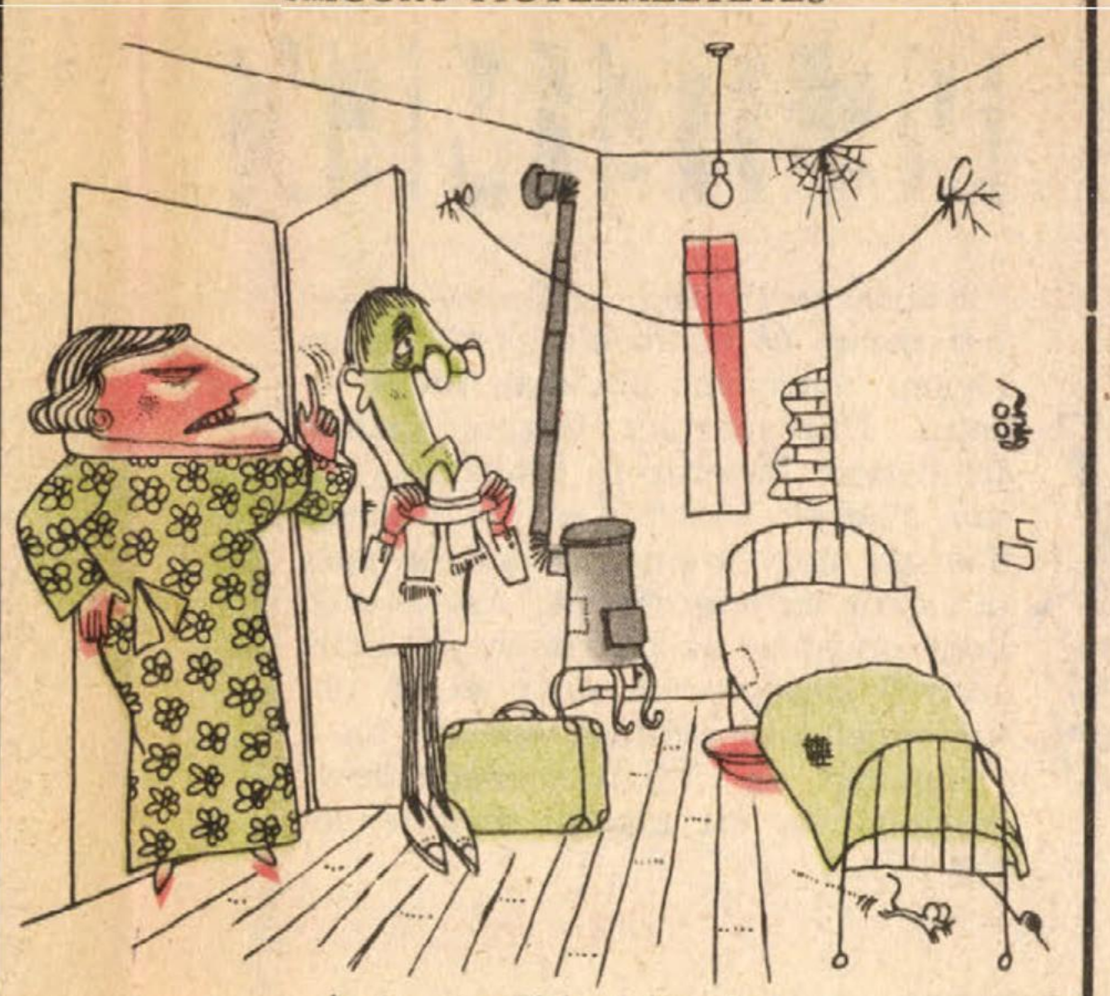
G. P.

FŐBÉRLŐK *és* albérlők

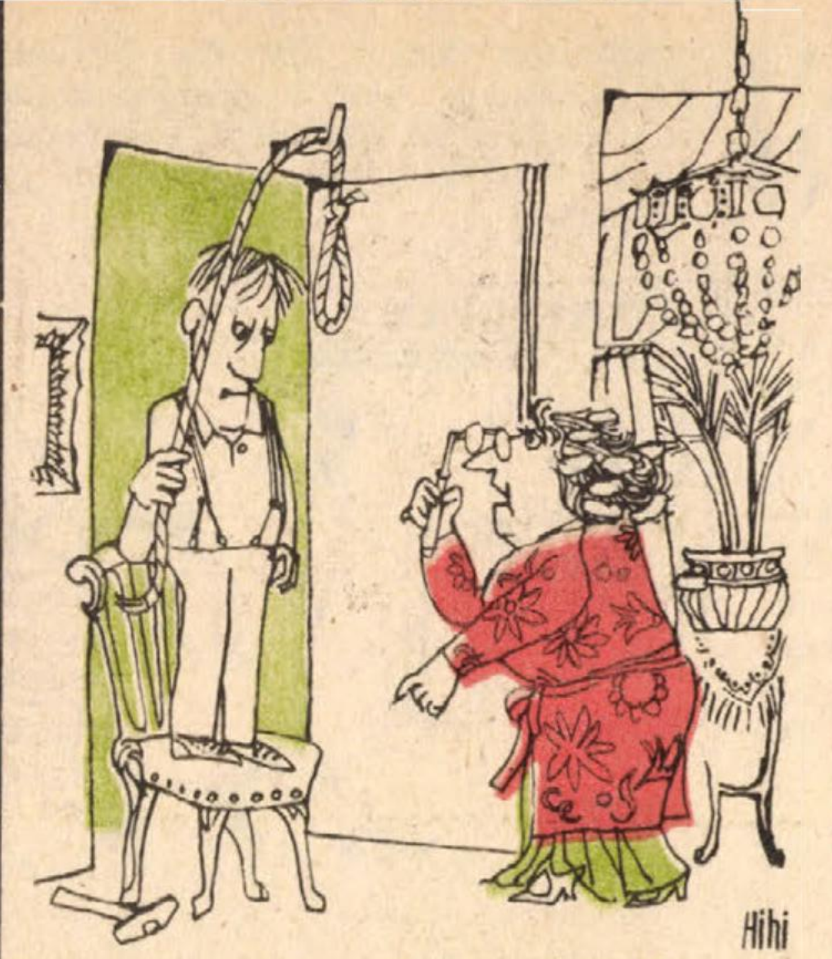
– Mennyit fizetsz ezért a lyukért?

SZIGORÚ FIGYELMEZTETÉS

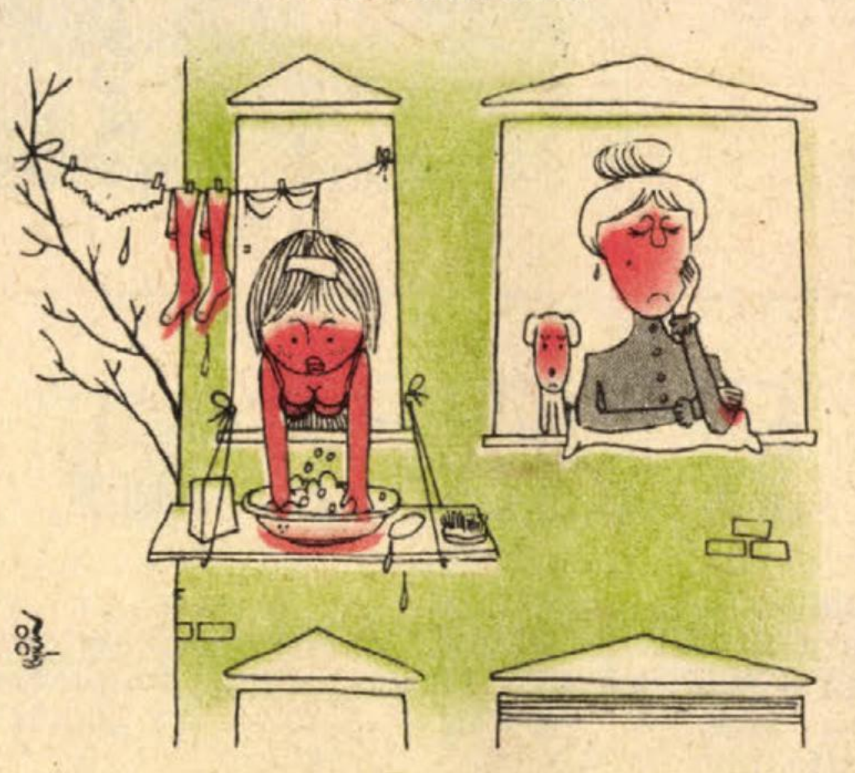
– Aztán semmiféle dolce vita! . . .

BÚTOROZOTT SZOBA

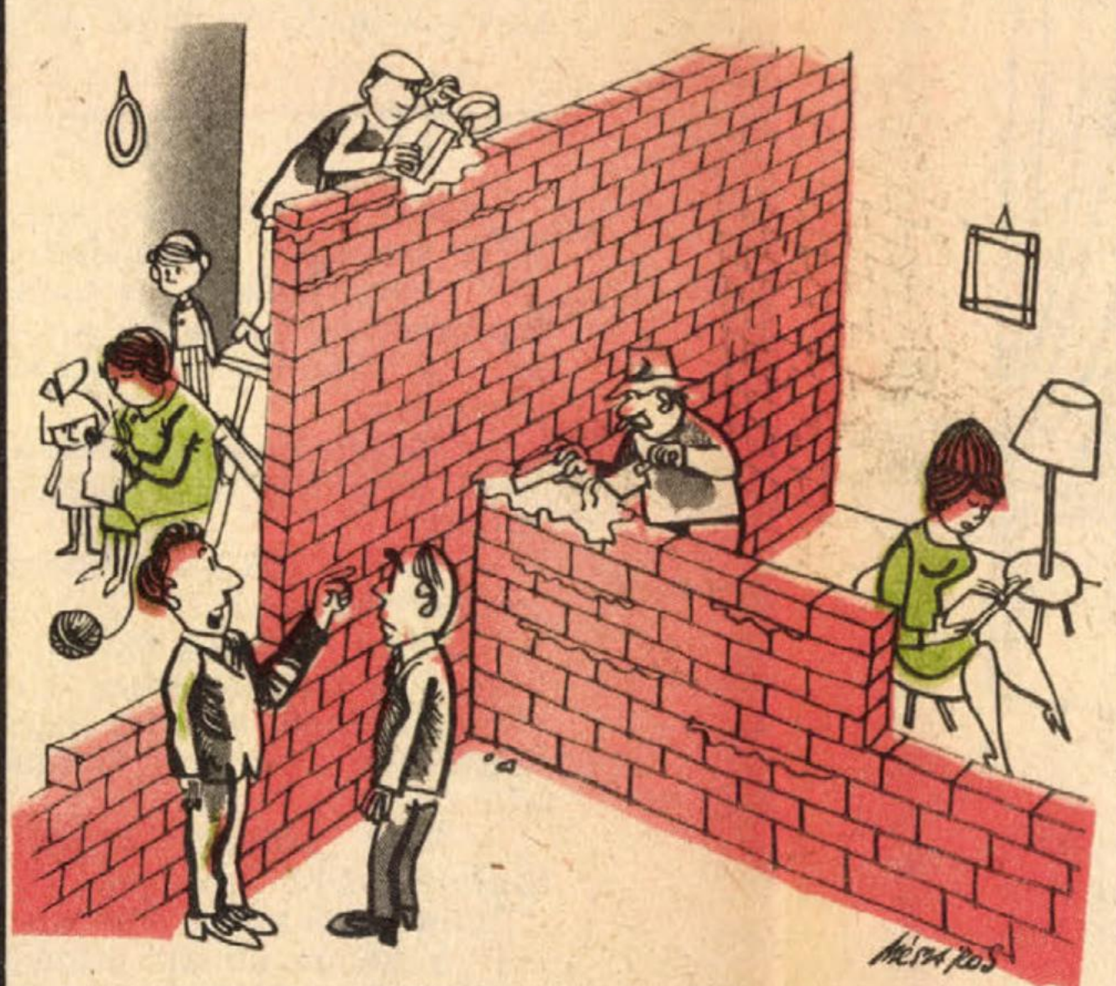

– Mi az, maga rááll a székemre! . . .

NŐ AZ ALBÉRLŐ

LEVÁLASZTÁS BONYODALMAKKAL

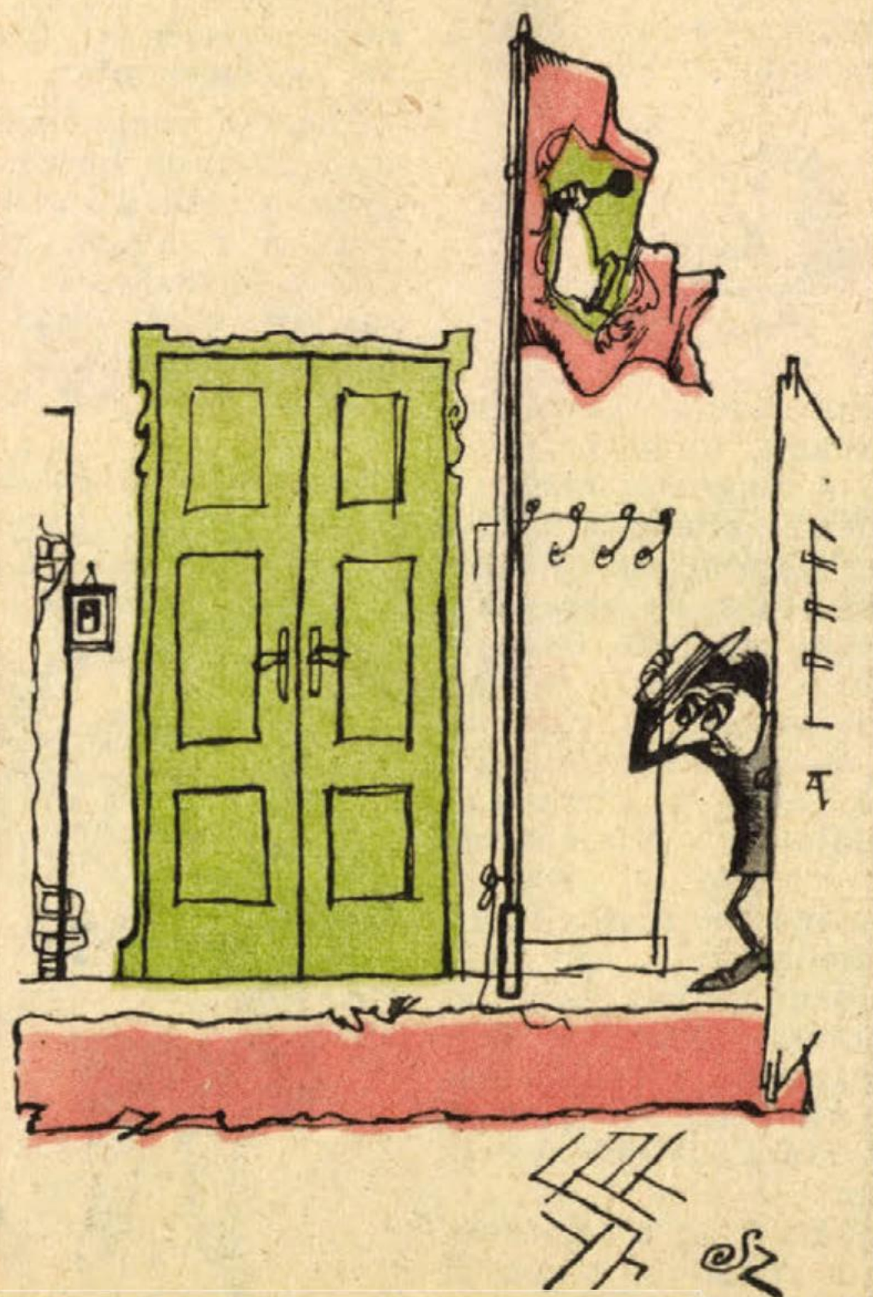

– Időközben tőle is elváltam!

AZ ELNYOMOTT ALBÉRLŐ

– . . . és az a legrémesebb, hogy mindenért szól . . .

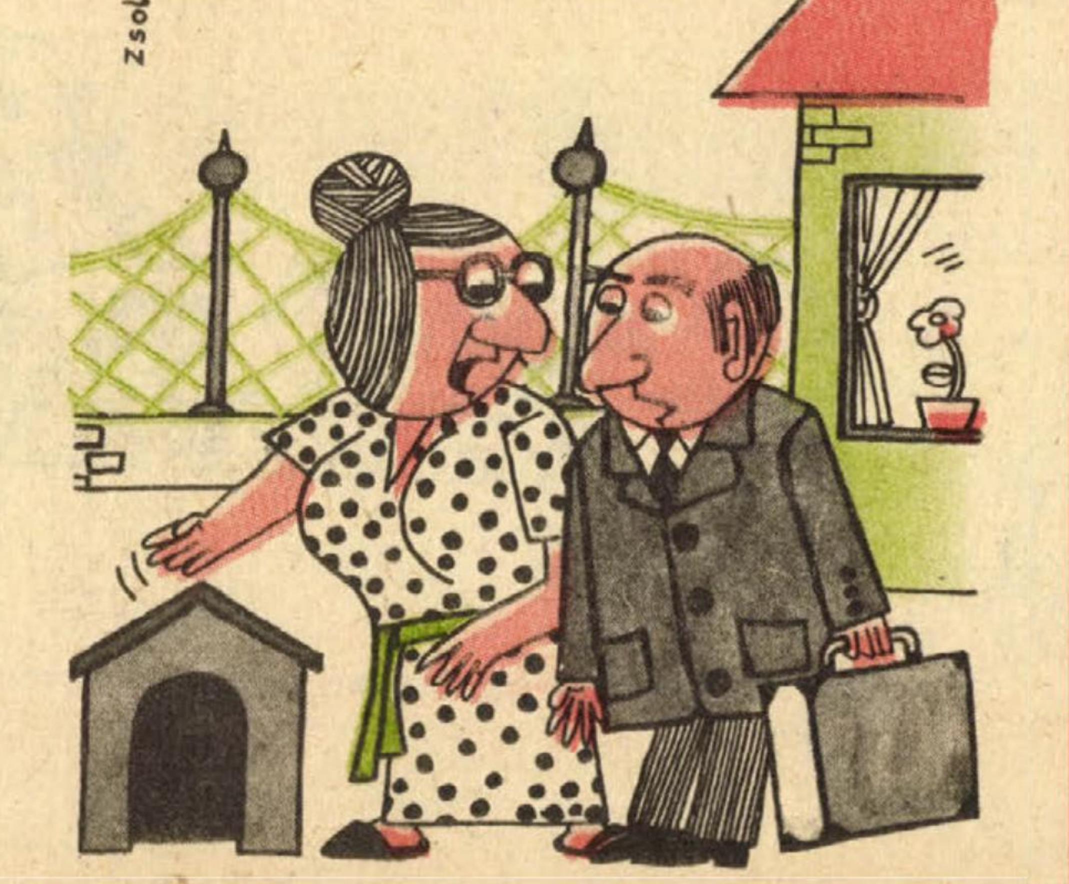

– Ugy látom itthon van a főbérlő!

– Kovács úr, az e havi lakbért még nem kaptam meg!

FELTÉTELEK

– És természetesen, ha jön valaki, ugatnia kell . . .

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Mondanom sem kell, nagy érdeklődéssel olvastam el az Erzsébet-hídról szóló cikkeket, és megtudtam az egyikből, hogy én „megálmodtam” ezt a szép alkotást. Meg kell mondanom, hogy ez az álom nagyon éber volt, mert ha nem úgy lett volna, bizony nem tanácsolnám senkinek, hogy átmenjen az Erzsébet-hídon.

Egyébként gyakran álmodom, de gondolom, mások is úgy vannak vele, mint én: az álom többször rossz, mint jó. Sokszor álmodtam a hídról is, harcoltam elképzelésem megvalósításáért, – akárcsak a valóságban. Nemrégiben egykori szigorú matematika-tanárom, Prilisszauer professzor úr is megjelent álmomban, ugyancsak a híddal kapcsolatban. Kihívott a táblához, és meghagyta, hogy vezessek le egy nehéz egyenletet. Bár mindig jelesem volt matematikából, mégsem sikerült a feladatot megoldanom. Az álombeli Prilisszauer Adolf megcsóválta a fejét és így szólt: „Ejnye, Sávoly, ha nem terveztél volna a régi helyébe ilyen jó kis új hidat, akkor most nagyon összeszidnálak.”

Mindez persze álom volt, de a taxisofőr, akivel Budára akartam átmenni, a valóságban is megdicsért, anélkül, hogy tudta volna, ki vagyok. Amikor ugyanis közöltem vele utam célját, így szólt: „A Lánchídon kellene átmennünk. Ne tessék sajnálni azt a kis kerülőt, hajtsunk át az Erzsébet-hídon . . . Át tetszett már menni rajta?”

Sávoly Pál

KAPOSVÁRI REJTELMEK

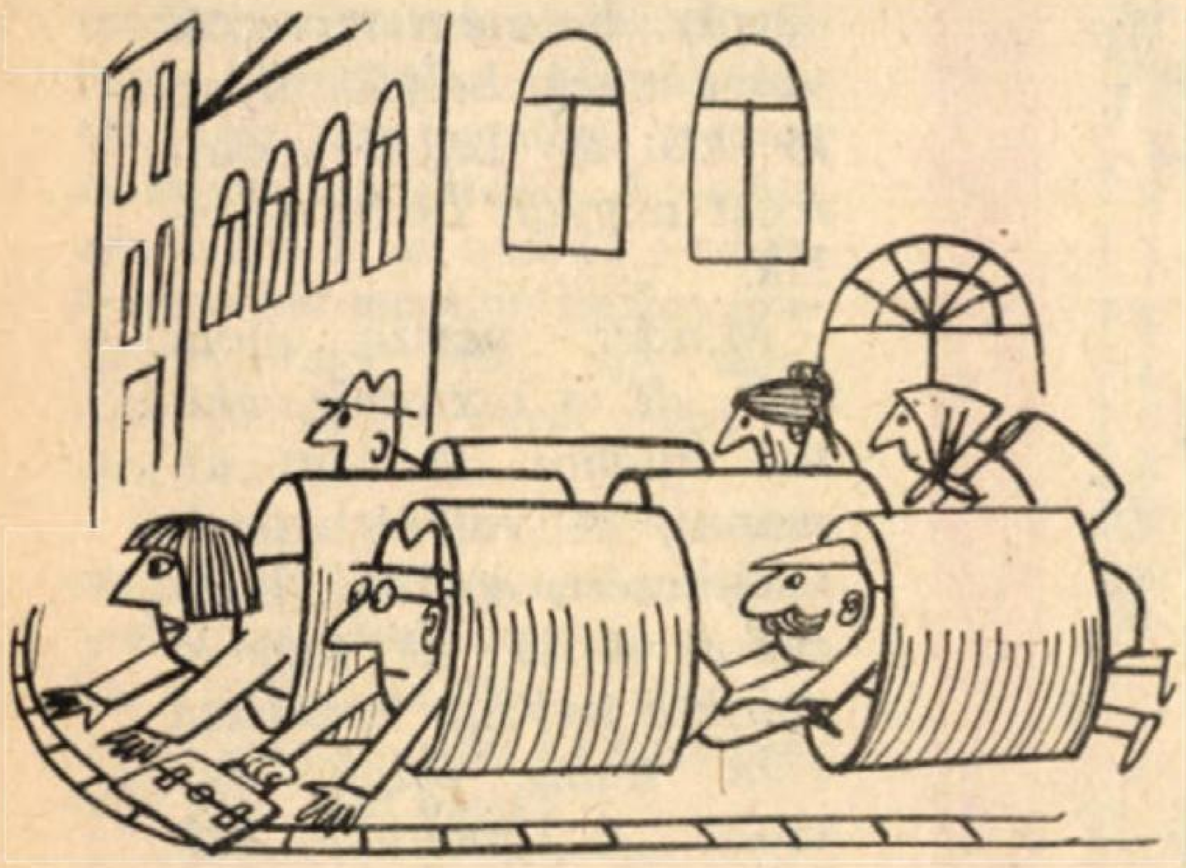
Ez az ősi város — titkokkal van tele! Kaposvárott némely dolgok rejtélyes körülmények között tűnnek el, mások — még rejtélyesebb körülmények között — nem tűnnek el!

Itt van például a Somogy Megyei Népi Együttes. Illetve nincs itt. Két esztendeje már, hogy nyoma veszett, a közönség előtt semmi életjelt nem ad magáról. Fokozza az ügy titokzatosságát, hogy a csoport anyagi támogatását célzó évi százhúszezer forintok változatlanul kiutaltatnak.

Javaslatunk:

A Mártírok teréről viszont semmiképp nem tűnnek el a szanaszét heverő, a forgalmat eredményesen akadályozó hatalmas betongyűrűk. A feledés homálya takarja, hogy hajdanán kicsoda és milyen célzattal hordta ide ezeket a betongyűrűket. Addig is, amíg a történészek kiderítik az előzményeket, a jogászok tisztázzák a birtokviszonyokat, a közgazdászok a kárt, és az építészek a felhasználási lehetőségeket, az alábbi átmeneti megoldást javasoljuk:

Gyors iramban tűnnek el a kaposvári kulturális intézmények vezetői. Pillanatnyilag hosszú ideje nincs igazgatója sem a Latinka Művelődési Háznak, sem a Zeneiskolának, sem az ÉDOSZ Művelődési Házának. Nincs vállalkozó. A kézenfekvő javaslat:

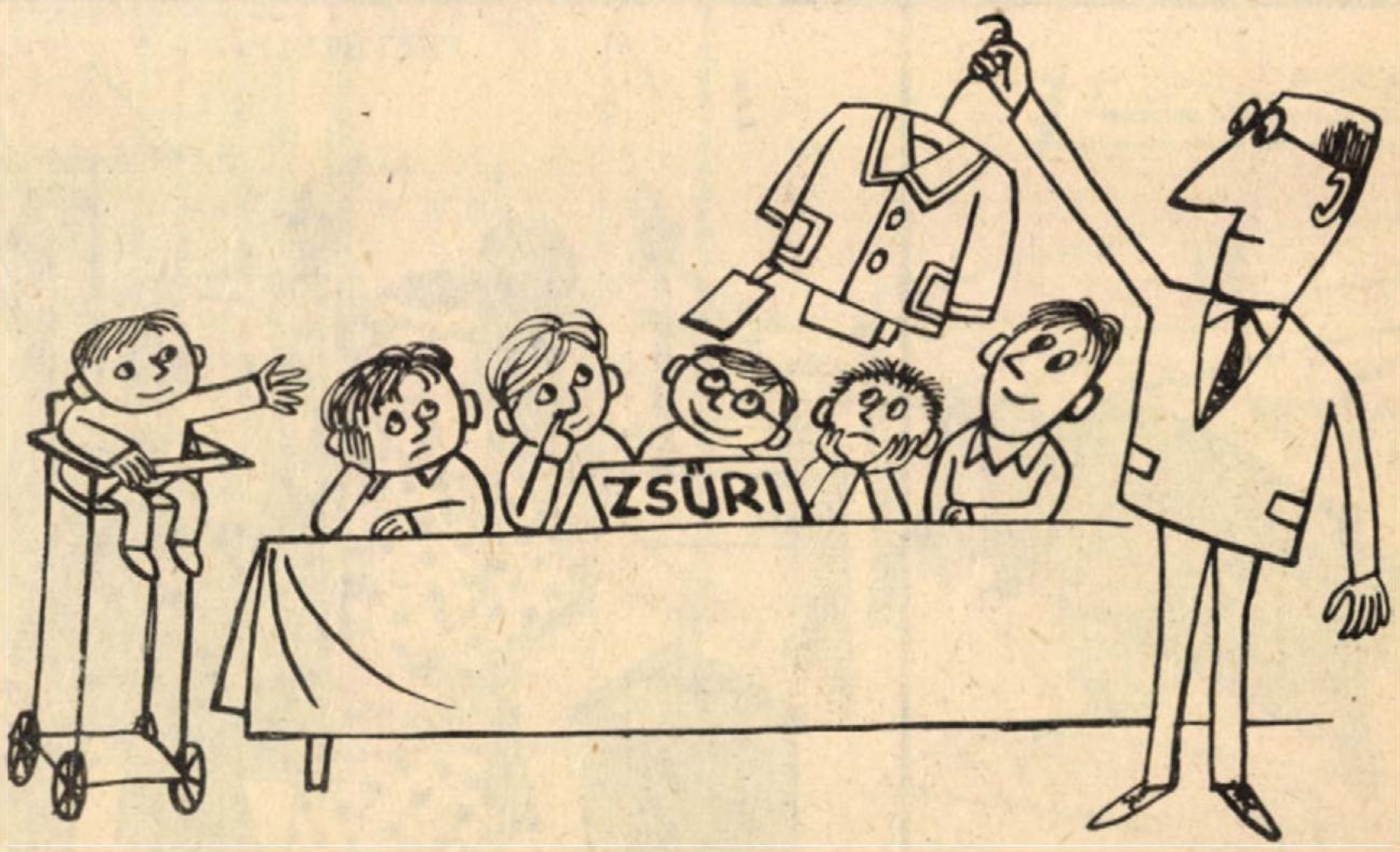

Kaposvárott alig található albérleti szoba, és ha mégis akad, legény legyen a talpán, aki meg tudja fizetni. Házaspárnak ugyanis szinte lehetetlen bútorozott szobához jutnia. Többek között a Csiky Gergely Színház művészeinek is súlyos gondot okoz ez a probléma. Javasoljuk, hogy ameddig az egyébként színházszerető kaposváriak nem adnak nekik megfelelő szállást, építsék fel a színpadon az „Éjjeli menedékhely" díszleteit és ott húzzák meg magukat.

A Kaposvári Ruhaüzemben elmondották, hogy a kereskedelem vezetői gyakran utasítanak vissza olyan fiú ruhamodelleket, amelyek pedig a szülőknek és a gyerekeknek nagyon tetszenek. Magunk is láttunk pár darabot, szépek, ízlésesek, modernek.

Javaslatunk a modelleket elbíráló zsűri összetételére:

(Kürti—Várnai)

VÁLTOZNAK AZ IDŐK

(Két barátnő beszélget. Idő: 1944.)

EGYIK: Mit főzöl, drágám, ebédre?
MÁSIK: Ma lencsét, holnap babot, aztán megint lencsét, megint babot. Ha egyszer vége lesz a háborúnak, örökre törlöm őket az étlapról...

*

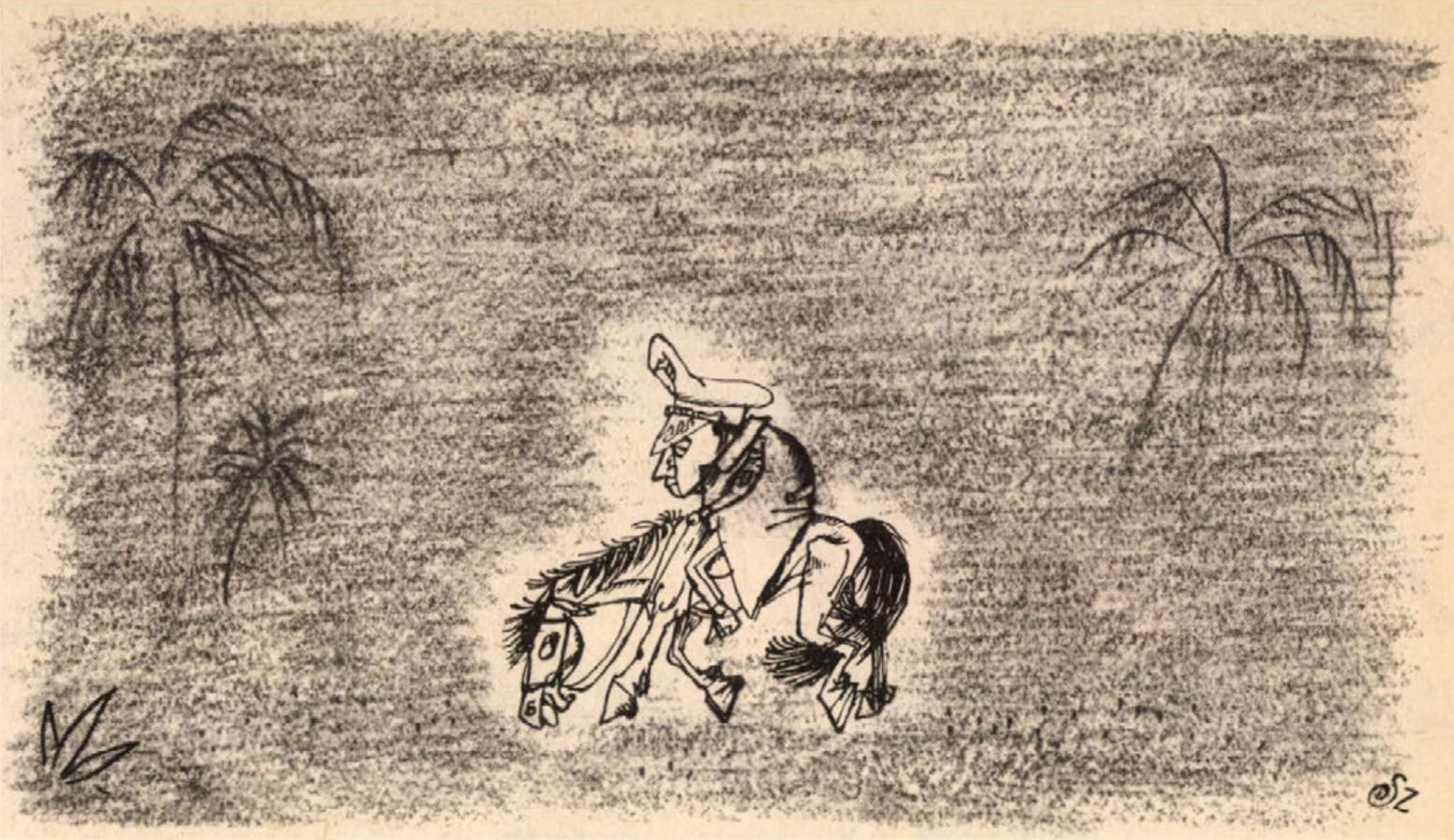
(Ugyanaz a két barátnő beszélget. Idő: 1964.)

EGYIK: Mit főzöl, drágám, ebédre?
MÁSIK: Babfőzeléket.
EGYIK: Ne mondd! Csak nem nyertétek meg a főnyereményt?

V. P.

Taylor tábornok vietnami küldetése

Szűr-Szabó József rajza

– Csőd előttem, csőd utánam...

Még itt vagyok, már ott vagyok,
tegnap esküvőn, ma toron,
ötszáz köbcentis motorom
hátán egy pontot otthagyok,
én startolok, én kürtölök,
én valcolok, én gürcölök,
én bűzölök, én gázolok,
feldöntök, falhoz mázolok,
rohanás,
rohanás,
gyorsabban, mint más!

Megszűkítem a dűznimet,
megbővítem a tankomat,
az adja meg a rangomat,
hogy hátul mennyi bűz kimegy, –
ökrös szekér, hapsi kerüld
fessen!... pardon, nem sikerült,
vigyázz, a Bosch-kürt tökrekedt,
ugorjuk át az ökröket, –
zuhanás,
zuhanás,
gyorsabban, mint más!

És ha temetnek, hát igen,
ássák sírom két perc alatt,
félpercig kántálhat a pap,
s a négy ló vágtában vigyen;
letesznek, már int a Tejút,
behantolásra perc se jut,
fejfámra gyorsan rá e sort:
„Mennybemenés: világrekord!
Elmúlás,
elmúlás,
gyorsabban, mint más!"

Ui.

Nem érdekes, hogy fekszem holtan,
pardon, én biztosítva voltam.

Török Rezső

ABSZOLÚT *jó munkás*

Tehát ki akar lépni — mondta a személyzeti vezető és meggondolást várva nézett az előtte álló csuporkészítőre.

— Kilépek — ismételte a csuporkészítő, és a páncélszekrény felé pislogott, ahol a munkakönyveket tartották.

— Miért akar kilépni? — kérdezte kissé idegesen a személyzetis.

— A másik gyár közelebb esne...

— Mihez esne közelebb? — szólt közbe a személyzeti vezető, és masszírozni kezdte a tarkóját, ahol mindig fájni szokott neki.

— Az anyósomhoz esne közelebb, aki tejfölös tökfőzeléket szokott főzni... Gyakrabban ehetnék tejfölös tökfőzeléket. — magyarázta a csuporkészítő.

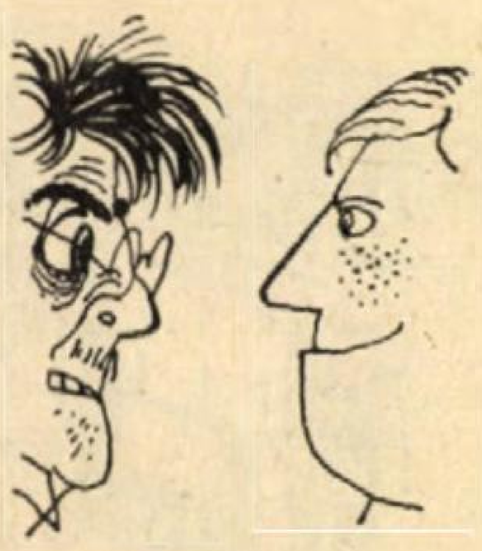
— Csak ezért? — sóhajtott megkönnyebbülten a személyzeti vezető, és abbahagyta a masszírozást a tarkóján...

— Ott a művezető sakkozik... Tetszik tudni, szeretek sakkozni a művezetővel...

— Nálunk reggeltől estig sakkozhat a művezetővel — ajánlotta elvörösödve a személyzeti vezető, és újra masszírozni kezdte a tarkóját. Közben idegnyugtató után kutatott az íróasztal-fiókban.

— Kopottak a figurák...! — emelte fel a mutató ujját a csuporkészítő, és méltatlankodó arcot vágott.

— Új figurákat veszünk és sakkórát... A konyhával hetenként háromszor tejfölös tökfőzeléket főzetünk — túrt a hajába a személyzeti vezető, és kanalas orvosságot tett maga elé...

— Amott úszómedence is van és gyógymasszázs...

— Masszőr leszek másodállásban és rohammunkával elkészítjük az úszómedencét... — ajánlotta a személyzetis visszafojtott indulattal, és kilötyögtette a kanálba az orvosságot.

— Ott iszappakolás is van...

— Iszapot is pakolok! — hörögte a személyzeti vezető, és az alumínium kanalat összegyűrve bevágta a fiók sarkába.

— Munka után mindenkit hazaszállítanak Volgával...

— Volgával szállítjuk — vicsorított a személyzetis, és lassan kitépett egy keskeny csíkot az ingéből.

— Hetenként csak huszonnyolc órát dolgoznak...

— Egyáltalán nem kell dolgoznia! — üvöltött a személyzeti vezető, és teljes erejével verte az asztalt.

— Csak jó munkást engednek el ilyen nehezen — húzta ki magát a csuporkészítő.

— Nehezen sem engedjük! — verte a fejét a páncélszekrénybe a személyzetis...

— Önkényesen még jobb — csettintett elégedetten a csuporkészítő és nyúlt a munkakönyvért...

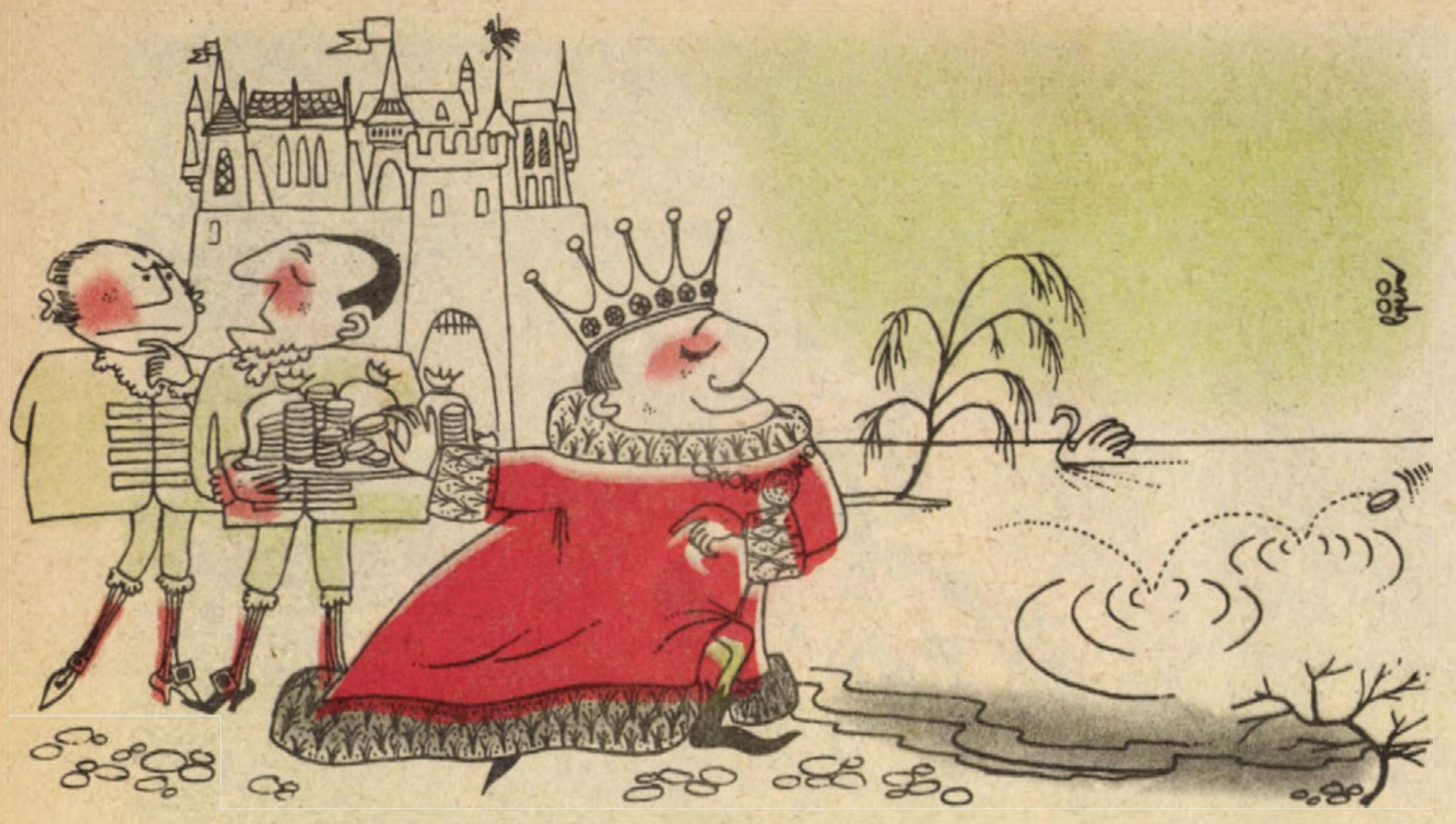
— Miért jobb? — merevedett meg a személyzetis.

— Azzal igazolom, hogy abszolút jó munkás vagyok, apuskám... Köszi szépen... Na, szia...

Boda Zoltán

Decemberi szórakozás

Balázs-Piri Balázs rajza

– Valahogyan el kell költeni az évi keretet...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KEDVES LUDAS MATYI!

A házunk vadonatúj és szép, tehát minden okunk megvan arra, hogy kellemesen érezzük magunkat.

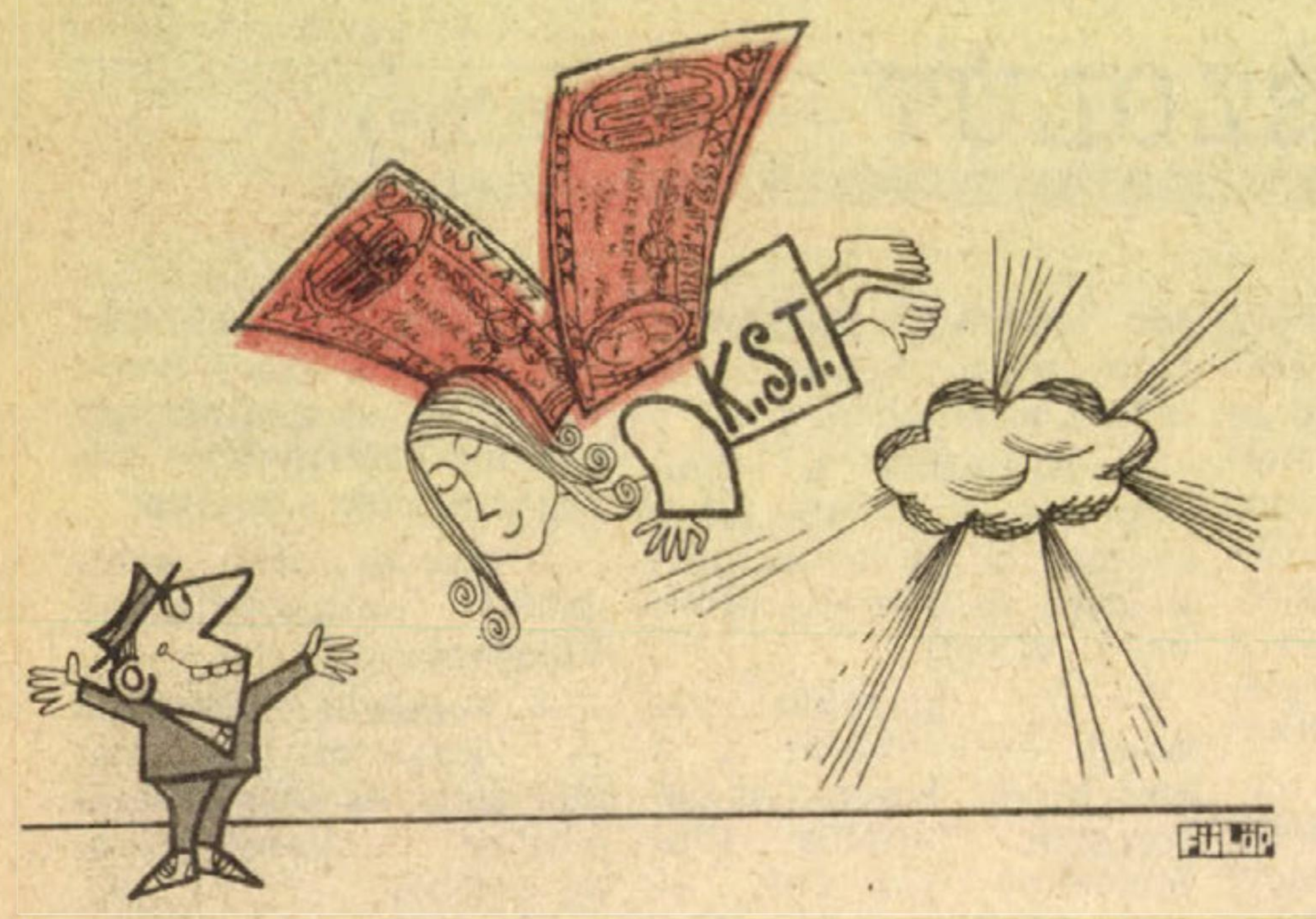
Mindaddig, míg nyugati szél nem fúj!

Mert ha rákezdi, az épület füst- és koromfelhőbe kerül. A szemközt levő Autóközlekedési Vállalat 2. számú üzemegységének kéménye ugyanis rendkívüli teljesítményekre képes. Ez egymagában még nem volna baj, de szerencsétlenségünkre, alacsonyabb, mint a mi házunk. Ezért, ha feltámad a nyugati szél, a füst és a korom betör a lakásunkba, nem kímél bútort, falat, ruhaneműt, semmit.

Kedves Ludas! Légy segítségünkre, hogy az illetékesek minél hamarabb hosszabbítsák meg a kéményt, hogy ne csak szélmentes időben örülhessünk új otthonunknak.

A XIV. ker. Fogarasi út 17. számú új épület kormos lakói.
(27 aláírás)

Évvégi mentőangyal

Kényelmes kritikus

– Keresd!

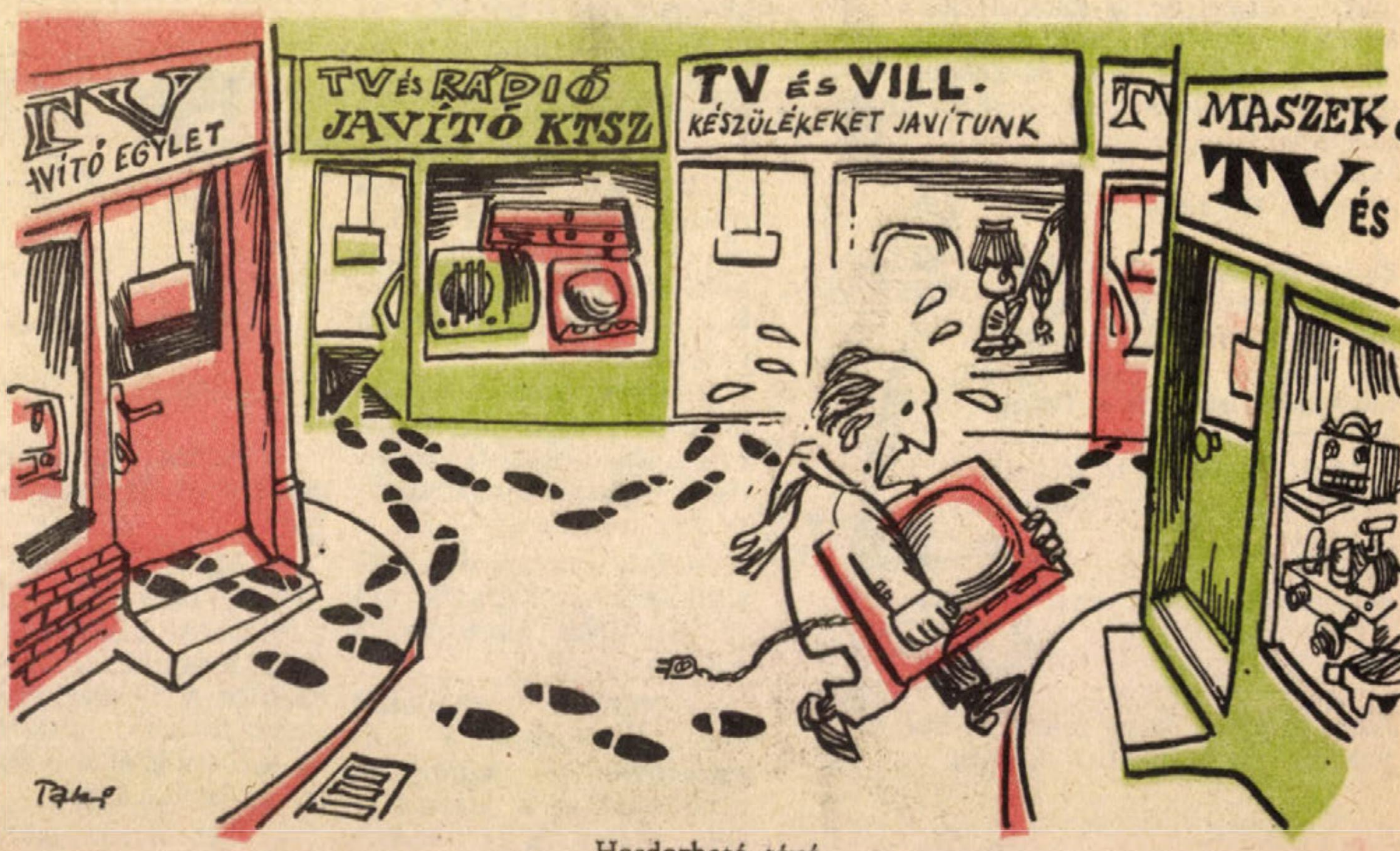

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. Géza, Nyíregyháza, – „Kati" Baja, – H. József, Bp. XIV., Bácskai u. – T. Jné, Bp. VI., Kmetty u. – D. Ottó, Bp. III., Óbudai Gázgyár, – F. Éva, Bp. VI., Lenin krt. – G. István, Bp. III., Kerék u. – K. Attila, Bp. XI., Bercsényi u. – T. Géza, Bp. XIX., Vörös Okt. lakótelep, – T. László, Bp. XIV., Csantavér u. – L. Gabriella, Bp. XI., Fogarasi u. – J. Nándor, Bp. XI., Budafoki u. – B. László, Cegléd, – H. Csaba, Bp. VIII., Szentkirályi u. – A. Antal, Nyíregyháza, – G. Vné, Rákosszentmihály, – S. Mária, Bp. XIII., Sallai I. u. – T. József, Bp. XX., – T. K. Mosonmagyaróvár, – S. Anna, Bp. XX., Baross u. – T. Ervin, IX., Hámán Kató u. – V. Elemér, Győr, – S. József, Debrecen, – P. Edit, Bp. V., Néphadsereg u. – L. László, Miskolc,

Már gyártjuk!

Takács Zoltán rajza

Hordozható tévé

– Esküszöm, Mancika, ha nem lenne lakása, akkor is szeretném . . .

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér nősülési szándékkal meglátogat egy gazdag özvegyet, de szomorúan konstatálja, hogy bizony az már túl van a legszebb férfikoron is. Az özvegy nagyon kedvesen fogadja, és többek közt egy portrét mutat neki:

– Látja, Fehér úr, ez a kép engem ábrázol kisgyermekkoromban. Elsőrangú művésztől való.

Fehér lelkesülten mondja:

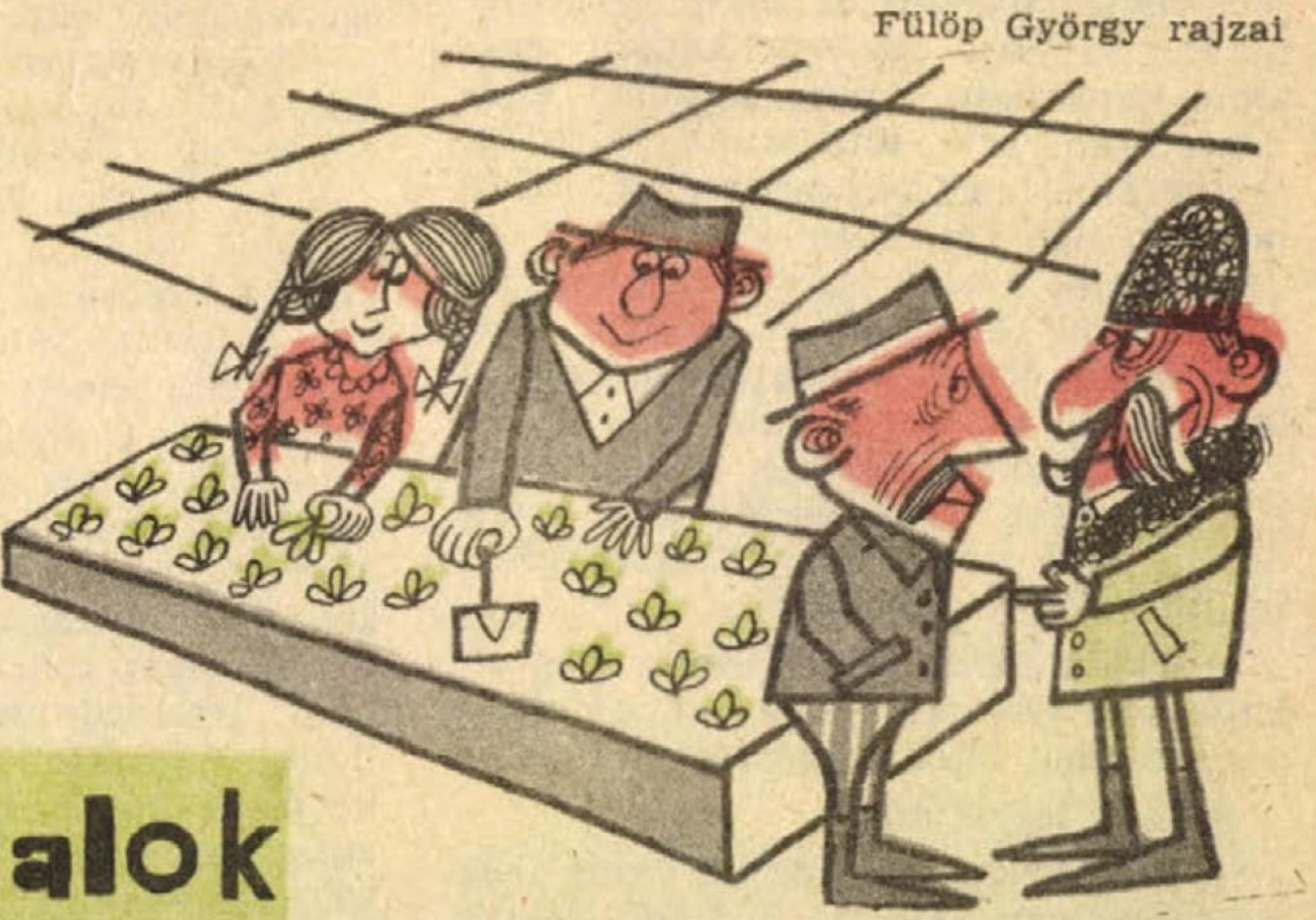
– Hiába, azok a reneszánsz festők tudtak valamit . . .

Fülöp György rajzai

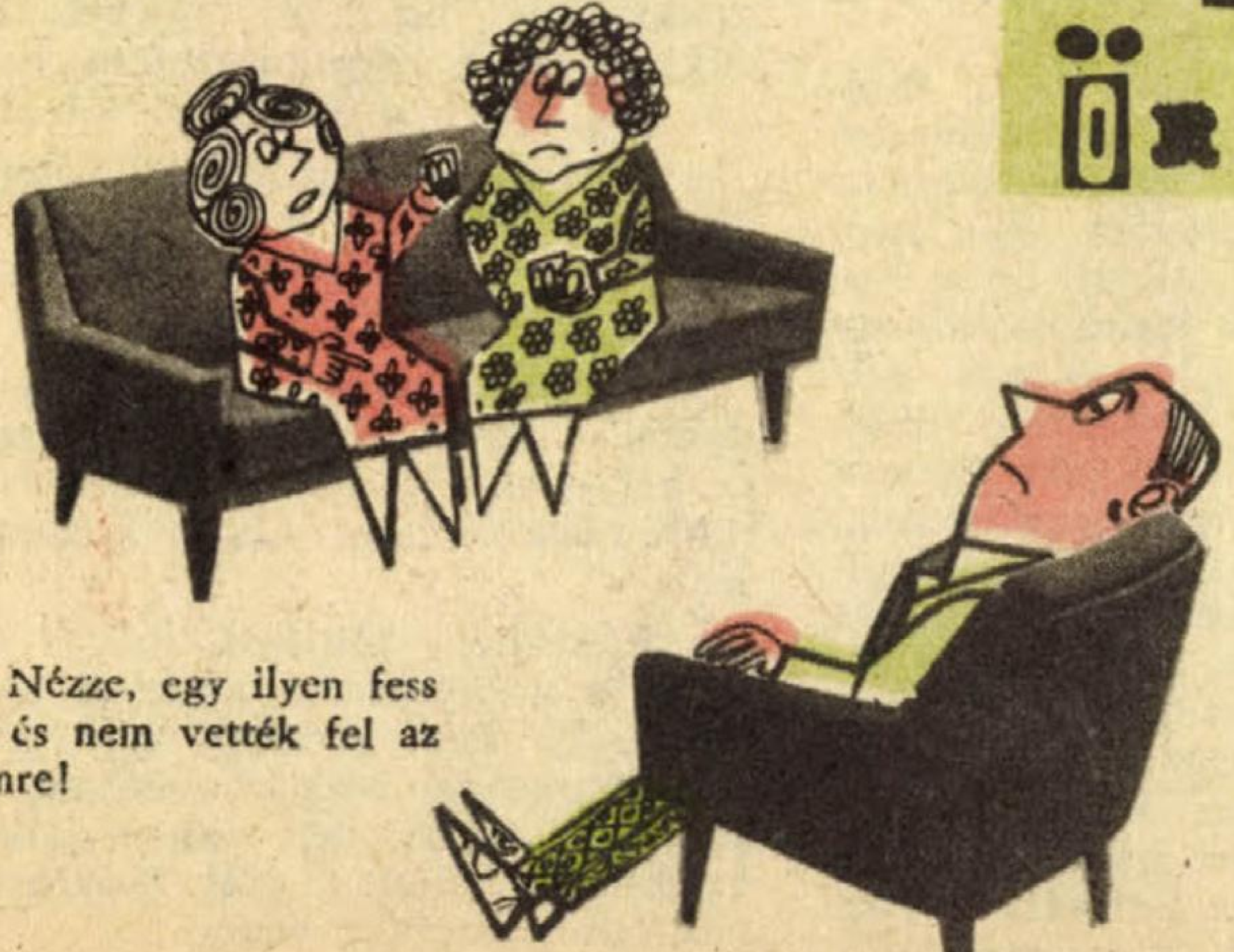
Fiatalok és Öregek

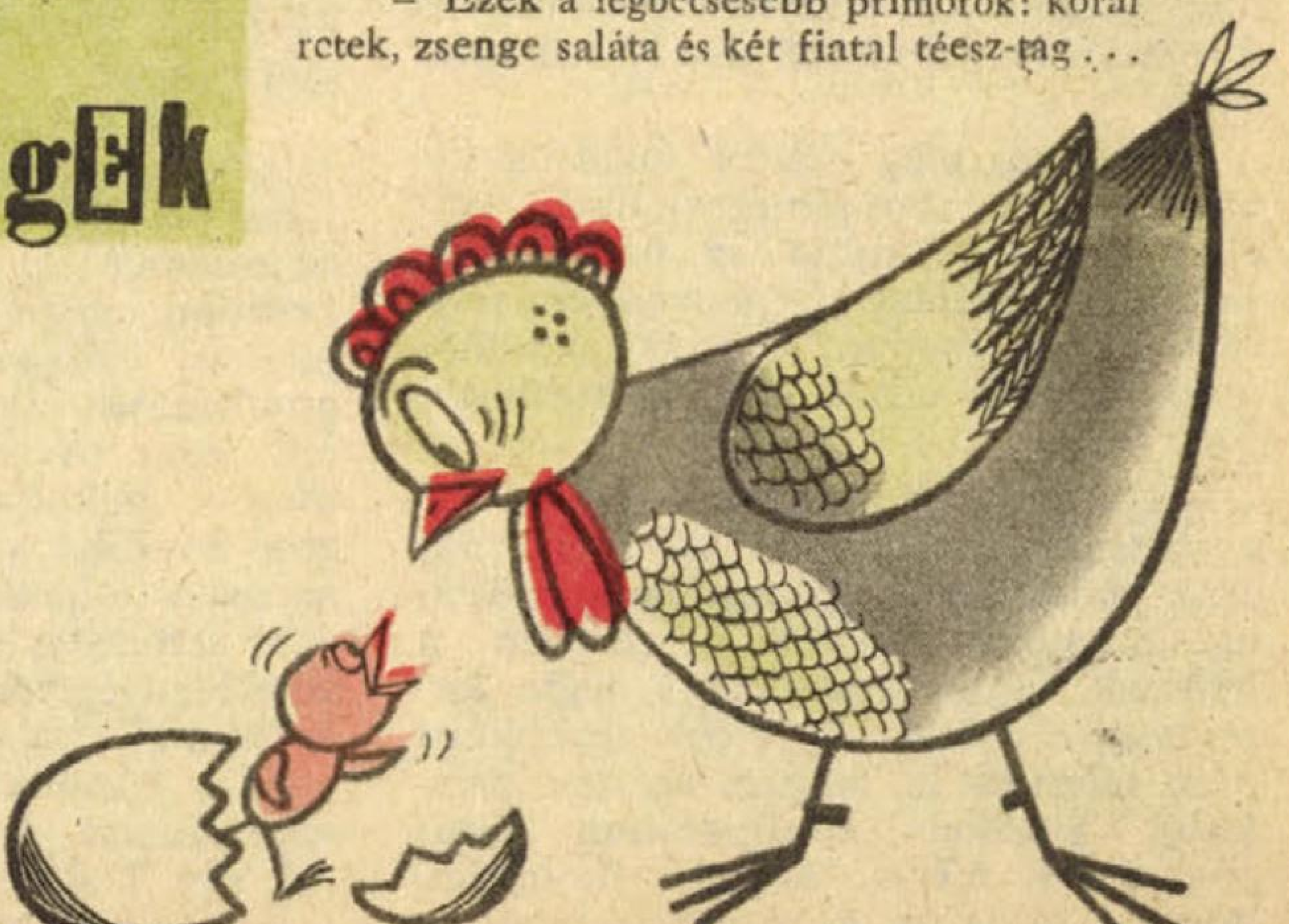
– Az ördögbe is, elfelejtettem újságot venni, most átadhatom a helyemet . . .

– Ezek a legbecsesebb primőrök: korai retek, zsenge saláta és két fiatal téesz-tag . . .

– Nézze, egy ilyen fess gyerek és nem vették fel az egyetemre!

– Itt van szükség tapasztalt szakemberekre?

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(SZATIRIKUS KISREGÉNY) (7)

Tódorka Péter, próbaidős ipari kém, megbízatást kap a mittalon nevű, ismeretlen rendeltetésű készülék megszerzésére. Pokoli szerencséje van, hivatalosan is abba a gyárba helyezik át, ahol ezt a titokzatos masinát gyártják. Itt felveszi vele a kapcsolatot Kovál Beáta, aki már előzetesen beépült az üzembe, és most tájékoztatja kémtársát a mittalonról szerzett eddigi tapasztalatairól.

Tódorka vállat vont.

– Nem tudom. Jóformán még azt sem értem egészen, hogy én hogyan keveredtem bele?! Talán a férfiaknál másként van ez, mint a nőknél. Engem voltaképpen nem is annyira a kalandvágy, mint inkább az elkeseredés taszított erre a pályára. Úgy éreztem, sehogy sem találom a helyem az életben. Sohasem azt csinálom, amihez kedvem is lenne. A munkahelyemen is csak dobáltak ide-oda. Mint egy labdát. És az a rengeteg tanulás! Aztán jött a játékvasút a fejemben. És akkor bukkant fel Jenci.

– Rendkívül megható – biggyesztette el szája szélét türelmetlenül Beáta. – Majd ha nagyon sok időm lesz, szívesen végighallgatom az egész élettörténetét. Sanyarú gyermekkorától egészen napjainkig. Addig azonban tájékoztatnom kell feladatunk jelenlegi állapotáról, hogy mihamarább a végére járjunk. Én két hete vagyok itt, és gondolhatja, hogy nem kézimunkák hímzésével töltöttem az időmet. Már a második napon kiderítettem, hogy a műhelyben ott lóg a falon a mittalon teljes kapcsolási vázlata, annak alapján végzik az összeszerelést azok a káderek, akik átmenetileg visszatértek a munkásosztály kebelébe.

– Akkor szüret – állapította meg elismerően Tódorka. – Beosonunk és a gombommal lefényképezzük.

A lány legyintett.

– Megtörtént. Veszélyes volt, de megcsináltam. Elő is hívtam, fel is nagyítottam. Két éjszakán át tanulmányoztam, és semmivel sem lettem okosabb.

– Mutassa meg nekem, majd én kibogozom. A Fonalmerevítőben, mielőtt átvettem volna az üzemi bölcsődét, elvégeztem egy mozigépész tanfolyamot. A modern műszaki tudományok minden csínja-bínja a kisujjamban van.

– Igazán? Akkor biztosan többet ért a híradástechnikához, mint én, aki csak közönséges gyengeáramú villamos-mérnöki oklevelet szereztem a Műszaki Egyetemen. Vegye végre komolyan a dolgot. Az előbb egyébként nem fejeztem ki magam egészen pontosan. Éjszakai tanulmányaim némi eredményt mégis hoztak. Rájöttem, hogy a mittalon önmagában nem ér semmit. Ötletes áramköri megoldások – és kész! Ez a masina – intett a cipősdoboz irányába – semmiképpen sem lehet kész termék. Látja azokat a kivezető huzalokat? Azok segítségével kell összekapcsolni egy másik apparátussal, és a kettő együtt tud valamit. Ez az egyetlen épkézláb feltételezés.

Tódorka Péter csecsemő-arcát ragyogó mosoly öntötte el.

– Ez igaz? – fogta meg a lány kezét. – Komolyan mondja, tündérke, hogy ez a mittalon önmagában használhatatlan?

– Nem vagyok tündérke, és nem tréfálok, ha szolgálati ügyekről van szó!

A rideg hangú válasz meglepő hatást eredményezett a fiúnál. Egyet rikkantott, kettőt tapsolt, aztán vidám táncra perdült. Bea csodálkozva nézte. Ez az X Négy – érthetetlen alak! Először szerelmet vall, majd elájul, aztán ki akarja tárni a búbánatos lelkét, most pedig tvisztel a készáru raktár közepén. Most, amikor ő éppen a feladat nehézségeit ecseteli.

– Bolond maga?

– Igen – lihegte a fiú, miközben egy bonyolult forgást mutatott be mérsékelt sikerrel. – De most véletlenül az eszemnél vagyok. Hát nem éppen maga jelentette ki az imént, drága Beácska, hogy ez a nyavalyás mittalon egymagában nem ér semmit?

– Nem vagyok magának „drága Beácska", de, valóban ezt mondtam. No és, mi következik ebből?

– Az, hogy a dolog a legjobb kerékvágásba került. Lángoló szerelmünk útjából elgördült minden akadály. A mi megbízatásunk ugyebár csak a mittalonra szólt? Egyszerűen sztornírozzuk hát a rendelést! Megüzenjük a Főnöknek, hogy ez a vacak csak egy kiegészítő szerelék, állítson rá egy brigádot, vagy egy szóló kémet a másik készülék kiszimatolására, mert mi semmit sem tehetünk. Illetve, dehogy nem tehetünk semmit! Összeházasodunk, Papinkó kartárstól kérünk egy kétágyas szobát, és boldogan élünk itt, amíg meg nem halunk. Őszintén szólva, mostanában már torkig vagyok a kémkedéssel, meleg családi tűzhelyre vágyom. Unom az izgalmakat. Mit szól ehhez?

– Csak annyit, hogy maga mellett szakadatlan öröm és boldogság jutna osztályrészemül, ha elveszteném az eszemet és elfogadnám ajánlatát. Bevallom, sziporkázó ötletei, az a zsenialitás, ahogyan a legbonyolultabb problémákat szinte gondolkozás nélkül egy óvodás színvonalán oldja meg – hallatlanul imponáló. Lenyűgöző továbbá az a bájos közvetlenség, ahogyan teljesen szubjektív és egyoldalú érzelmeit összekeveri a szolgálati kötelezettségekkel. Az első adandó alkalommal hálás köszönetet mondok majd a Főnöknek, hogy magát küldte segítségemre. Istenkém, mit is kezdenék egy Tódorka Péter nélkül?

Végzetes dolog ez a férfiakra nézve, de kétségtelen tény, hogy vannak nők, akiknek minden jól áll. Elragadóak, amikor kedvesek, és még elragadóbbak, amikor dühösek. Most, hogy a lány szemének színe a viharzó tenger haragos zöldjére változott, és csípős szavai korbácsként csattogtak Tódorka érzékeny lelkén, amikor keresztbe font karjaival és megvetően lebiggyesztett ajkával maga volt a megtestesült felháborodás, csinosabbnak látszott, mint ismeretségük kezdetén.

– Most már igazán nem értem az egészet – jegyezte meg szomorúan Tódorka Péter. – Hiszen maga állapította meg, hogy mittalont nem lehet lopni, és ha lopnánk is egyet, nem érnénk vele semmit. A maga érvei alapján én csak a logikus végkövetkeztetés levonására szorítkoztam, mire kétségbe vonja szellemi képességeimet?! Értse meg, angyalka, ha minden adu az ellenfél kezében van, a játszmát fel kell adnunk. A jó kém ilyenkor nem erőszakoskodik, hanem arcizom rándulás nélkül fogja a kalapját és távozik. Illetve marad. Mert máskülönben ez a Mittalon-gyár jó helynek látszik. Civil munkára kitűnően alkalmas. Javaslom, telepedjünk le itt véglegesen.

– Befejezte? – szólt ekkor a lány, és egy revolvert vett elő a szoknyája zsebéből.

– Remélem, tisztában van azzal, hogy ez micsoda?

– Hogyne – lépett közelebb a fiú. – Nagyon cuki. Négyhuszonötös Frommer. Gyöngyház berakással. Muti.

Beáta ráfogta a kicsiny, de veszedelmes fegyvert Tódorkára.

– Nagyon bánatos leszek, de ha nem hagyja abba ezeket a defetista szólamokat, használni fogom ezt a cuki jószágot. Figyelmeztetem, hat golyó van a tárban és egy a csőben!

– Az összesen hét. És – ha nem veszi tolakodásnak – mind nekem szánta?

– Igen.

– Az sok – csóválta meg a fejét Tódorka. – Egyet, kettőt még elviselnék, de hét – az sok. Rendben van, beszéljünk másról: hogy van a kedves családja?

– Köszönöm kérdését, jól – eresztette le a csodálatos amazon a fegyvert. – De talán térnénk vissza az eredeti témánkra. Meggyőződésem, hogy a titok kulcsa itt van valahol az üzemben. Minden szál Bokros miniszterhelyetteshez vezet.

(Folytatjuk)

Irka-firka

Pistikének anyukája is, apukája is boltvezető. Közeledvén a szilveszter, mindkét üzletben év végi leltározás van, úgyhogy a szülők egész héten csak késő éjszaka érték haza.

Pistikére joggal lehetne kiakasztani egy táblát:

LELTÁR MIATT ÁRVA!

*

Nemrég ifjúsági ökölvívóversenyen voltam. Az indulók között akadt néhány Beatles-frizurás fiatal is. Amikor egyiküket az ellenfele kiütötte, a nézőtérről bekiabáltak:

– Legalább énekelj valamit!!...

*

Már azért is át szoktam böngészni időnként a Pesti Turfot, mert olyan jópofa nevük van a paciknak. Képzeljék, a múltkor mit látok Merano, Karnevál, Bestia és Carmen társaságában. Azt, hogy *Ikka!*

Nagyon helyes. A névadó szülőknek is haladniuk kell a korral...

*

Megfigyeltem, hogy a huligánok vad és erkölcstelen világáról szóló filmeket kizárólag tizennyolc éven felüliek tekinthetik meg.

Ennél fiatalabbak legfeljebb csak játszhatnak bennük...

*

A múlt héten szép napsütötte, bár kissé hűvös és szeles késő őszi időben robogtunk végig a balatoni országúton. Elégedetten állapítottam meg, hogy az ifjúság végre megfogadta a jó szót. Egyetlen autóstopost se láttam!

*

A közelmúltban új kifejezést soroztak be az újságírói közhelyek népes ármádiájába, a t e l i t a l á l a t-ot, amely diadalmasan menetel derék veterán bajtársai, a m u n k a d a n d á r j a és a k i t e l j e s e d e t t é l e t é r z é s között.

Ma már a kritikákban minden sikeres színészi alakítás telitalálat, de telitalálat a jó regény vagy a művészien fényképezett kultúrfilm is.

Szerintem, tudják, mi volt valóban telitalálat? Hammerl László beválogatása a tokiói sportlövő-csapatba!

*

Minap odafordul hozzám Rézmáz Kázmér a Cimbalom Kávéházban:

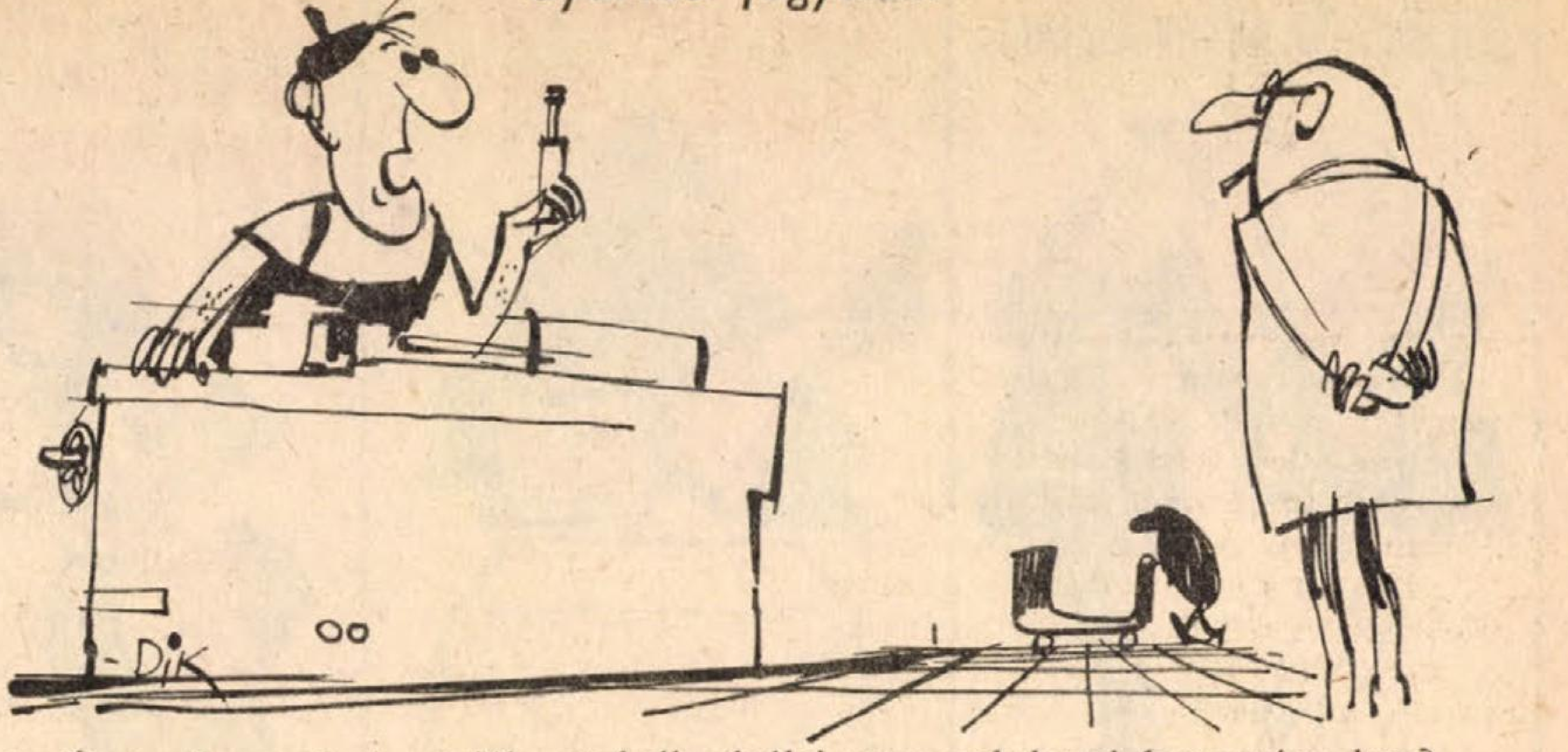
– Azt hiszem, a kövér Meszetneki *fejét* ezután sokkal jobban meg fogják becsülni!

– Miből gondolod?

– Hallottam a rádióban, hogy az országgyűlés hosszasan foglalkozott a vízgazdálkodással.

Dalmáth Ferenc

Gyártási fegyelem

– És tessék mondani, ezt jól meg kell csinálni, vagy csak hazai fogyasztásra lesz?...

DUGIPÉNZ

Tegnap megszámoltam a dugipénzemet: 622 forintom volt. Erről az összegről nem tudott a hitvesem. Ebből a pénzből akartam karácsonyi ajándékot venni. Hogy mi legyen ez az ajándék, azon nem törtem a fejemet, hiszen gyakorlatból tudtam, akármit vásárolok neki, úgyis kicseréli. Kiszámítottam, hogy a feleségemnek is körülbelül hatszáz forint elrejtett pénze lehet. Két hónap óta ugyanis a reggeli, a vacsora és a vasárnapi ebéd minőségén észrevettem, hogy apránként gyűjti a karácsonyi ajándékra szánt összeget. Valószínűleg selyembrokát köntöst és papucsot kapok, mert a múltkoriban megemlítette, hogy a kordbársony köntösöm és a papucsom szerinte már egy kicsit megviselt.

Persze, egyszerűbb lenne, gondoltam, ha a dugipénzemért azt venném magamnak, amit én akarok, és a feleségem is azt venné magának a pénzéből, amit ő akar. Megállapítottam, hogy az ünnepi ajándékozás rossz szokás, meg kell szüntetni, és ennek érdekében országos mozgalomra lenne szükség. Ezt az ötletemet elmeséltem kartársamnak, Bödeinek, aki csírájában elfojtotta világraszóló elgondolásomat.

— Ember! — kiáltott rám. — A karácsonyi ajándékot bizonyára a tervteljesítésért találták ki. Minden nyakkendő, minden nylonharisnya, amelyhez natúrban apró fenyőfaágat mellékelnek, vagy amelyet olyan papírba csomagolnak, amelyre fenyőgally van festve, az évi terv teljesítését szolgálja. Az ajándékok készítői ebből kapnak prémiumot, a prémesi-

ből lesz a dugipénz, és a dugipénzből ők is karácsonyi ajándékot vesznek. Ez így megy körbe-körbe. Szóval, ne törd a fejed ilyen mozgalmon, hanem vásárolj, hogy te is kapjál.

Bólintottam, jelezve, hogy igaza van, de mégsem vehettem ajándékot. Ugyanis a Bödeivel való beszélgetésemet követő napon feleségem csomaggal tért haza.

— Volt hatszáz forintom — közölte —, megláttam a kirakatban ezt az ezerkétszázhuszonkét forintos kiskosztümöt és nyomban megvettem.

— Hatszázért az ezerkétszázhuszonkettest? — csodálkoztam.

— Dehogy! Ezerkétszázhuszonkettőért! Reggel kivettem a pénzedet a zsebedből. Tudom, úgyis nekem szántad a dugipénzedet. Kovács elmesélte, hogy hatszázat kaptál. Szerencsére hatszázhuszonkettőt dugtál el, pont annyit, amennyi kellett. Így legalább megoldottuk az idei ajándékozást.

Palásti László

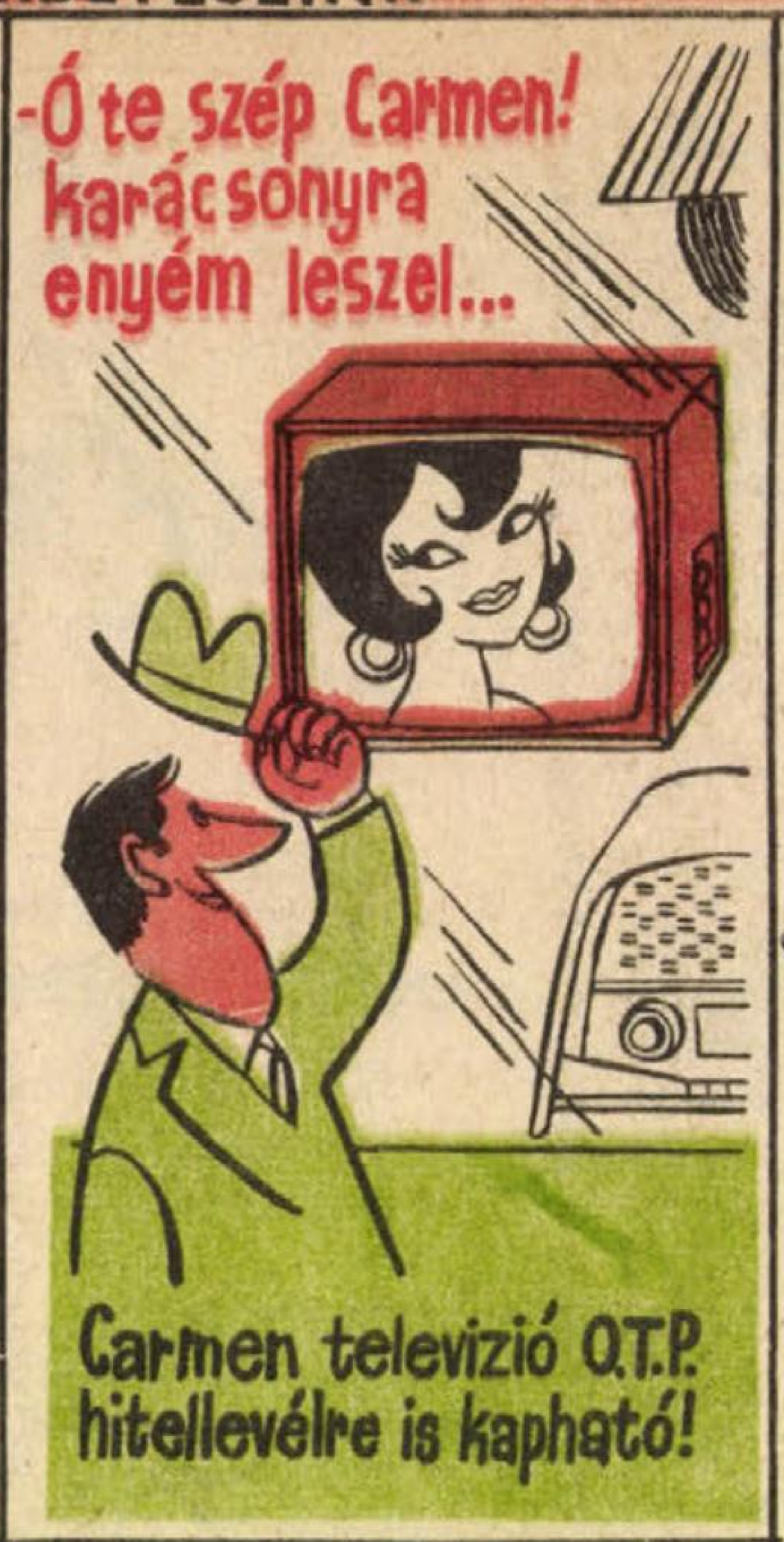
MINTAHÁZASSÁG

A „Sunday Express" című londoni lap ausztráliai tudósítója írja Sydneyből, hogy kedves jelenetek játszódtak le Mr. Heinz Muller és felesége, Kate között az asszony születésnapján, amelyre a férj készítette el a vacsorát. A sült csirke kitűnő volt, utána többször is ittak egymás egészségére, majd a férj kissé feloldódva elárulta, hogy a vacsorát a feleség kedvenc kakasából készítette. Kate asszony mérgében fejbe vágta férjét egy üveggel. Heinz neheztelésében pisztolyt rántott elő és hatot lőtt az asszony lábai elé, hogy – mint azt a bírósági tárgyaláson később elmondta – a cowboy-filmekben látottakhoz hasonlóan egy kicsit megtáncoltassa a hölgyet. Mullert tíz font pénzbüntetésre ítélték. A tudósítás szerint a házaspár pezsgős vacsorával ünnepelte meg a váratlanul enyhe ítéletet.

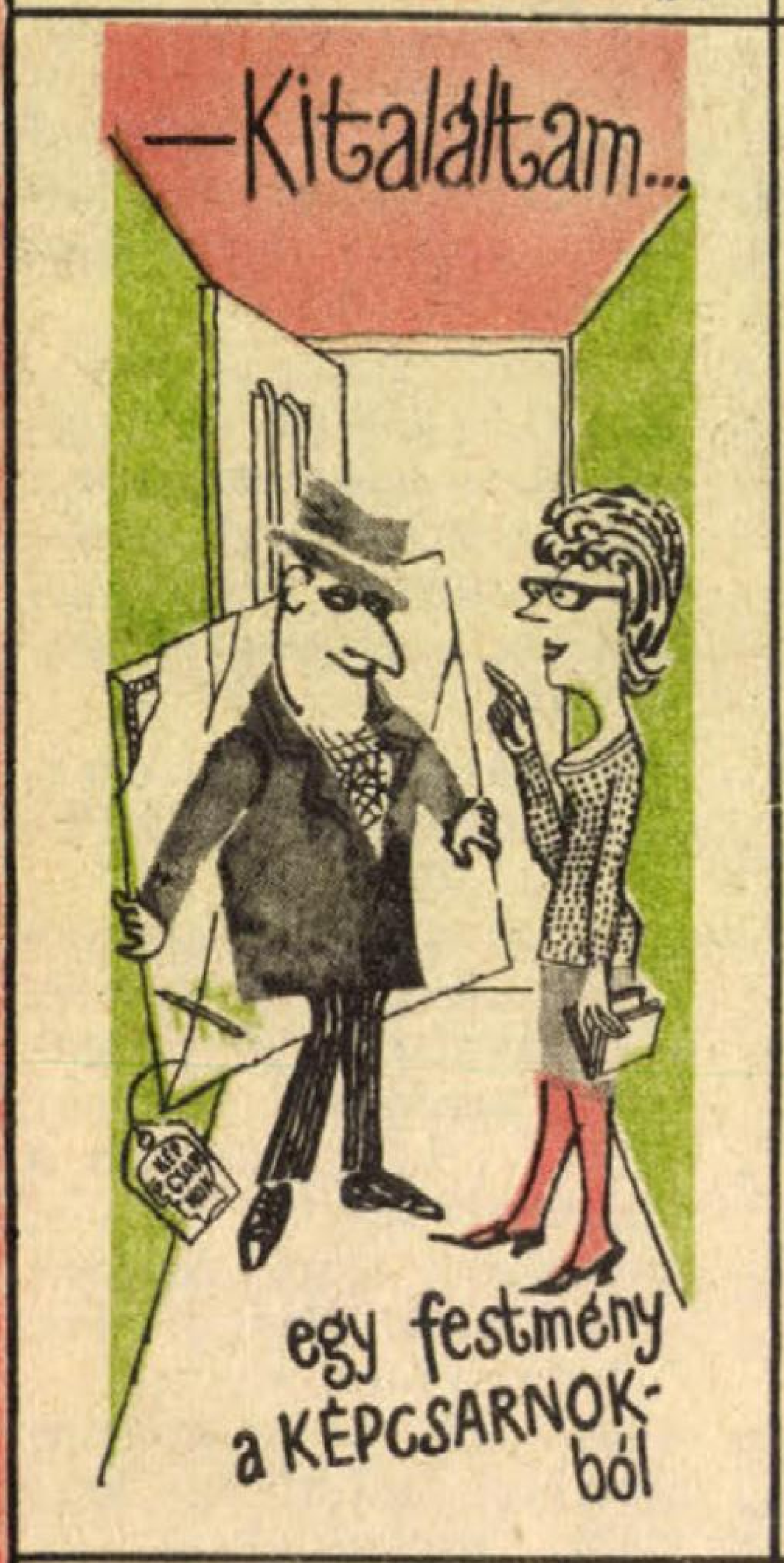
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64.7265 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504

Jöjjön! Ne tétovázzon...
ajándékokból a legnagyobb választék a
CORVIN-ban

Egy gondolat – dupla öröm
Ajándékozzon Könyvet!

-Ó te szép Carmen! karácsonyra enyém leszel...
Carmen televizió O.T.P. hitellevélre is kapható!

SZERETI a SZÉPET
...AZÉRT KAPOTT MŰVÉSZI REPRODUKCIÓS NAPTÁRT AJÁNDÉKBA
*KÉPZŐMŰVÉSZETI*ALAP*
KIADÓVÁLLALATA

—Kitaláltam...
egy festmény a KÉPCSARNOK-ból

Vas és edénybolt
-Na látja, ezt szeretik az asszonyok!

Eltalálta!..
szép, értékes, hasznos, ajándék
a
golyóstoll-töltőtoll

Szép asszony – szép karácsony!
OPERA
LUXUS
kozmetikai cikkek
rúzs, kölni, zsíros krém

IPARMŰVÉSZET
ajándéktárgyak
BP., V. KOSSUTH L.-U. 14.
Van izlése!

újdonság!
Az új Divatcsarnok-ból
VI., NÉPKÖZTÁRSASÁG-U. 39.

Édesebb az ajándék...
ha csomagol hozzá egy tábla csokoládét is